

iskrice

Časopis OŠ PRULE
Šolsko leto 2022/23
Junij 2023

Mia Gostič, 8. b

Nik Tkalec, 8. b

Lua Rehar, 8. b

Namesto uvoda

Filmi so zgodbe. Resnične, izmišljene, vseeno. Film popelje v drugi svet, pokaže novo zgodbo, lahko tudi veliko nauči o življenju in vrednotah. Kdo ne pozna občutka, ko se usedeš na kavč, pritisneš na gumb in že si v novi zgodbi?

Za vsak okus se najde pravi film, saj poznamo več žanrov. Vendar ne glede na to, ali je film pustolovski, zgodovinski, fantazijski ... njegovo ustvarjanje zahteva veliko dela in časa. Prav zaradi tega bi morali biti filmi bolj cenjeni.

Ampak, kako se je film razvil? Kaj si o filmih mislijo igralci in kaj učenci naše šole? Kateri so najbolj gledani filmi na naši šoli? Kateri filmi so posneti po knjigah? Kako pripraviti slastne Potterjeve jedi? Vse to in še več si lahko preberete v letošnji številki. Naj se premiera filmskih Iskrice prične ...

Brina Habjan

Maks Kernel, 8. c

Brina Marko, 8. c

Leonora Lobnik, 8. b

Alina Jarh, 8. b

FILMI, KI SO SE ZAPISALI V ZGODOVINO

Verjetno tudi sami poznate ogromno zelo znanih filmov – Titanic, Harry Potter, Gospodar prstanov ... Dobri, spektakularni, masovni, ampak ali so tudi najboljši? Od naštetih ni nobeden in ne, tudi Avatar ni, resnica je, da so bili najboljši filmi po mnenju mnogih filmskih kritikov posneti v dvajsetem stoletju in večina jih je črno-belih.

V dvajsetem stoletju je nastala prava revolucija filma. Razvili so se različni žanri, kot so detektivka, dokumentarec, drama, grozljivka, komedija, kriminalka, musical, pustolovski in še mnogo drugih.

Poleg tega da so bili črno-beli, so bili prvi filmi tudi brez zvoka. V kinu so se nemi filmi vrteli ob spremljavi klavirja. Nemi filmi so: *Katedrala, Križarka Potemkin, Metapolis, Puško na rame, Sherlock Holmes, Triglavske strmine, V kraljestvu zlatoroga* in seveda filmi, ki jim je napisal scenarij, jih režiral, produciral in odigral glavno vlogo Charlie Chaplin: *Cirkus, Deček, Luč velemesta, Moderni časi, Parižanka, Priseljenec in Zlata mrzlica*.

Torej, najboljših deset filmov vseh časov:

1. *Državljan Kane* (1941)
2. *Vrtoglavica* (1958)
3. *Pravilo iger* (1939)
4. *Boter 1 in 2* (1972 in 1974)
5. *Potovanje v Tokio* (1953)
6. *2001: Odiseja v vesolju* (1968)
7. *Oklepnic Potemkin* (1925)
8. *Zora* (1927)
9. *Osem in pol* (1963)
10. *Pojemo v dežju* (1951)

Najboljši filmi so res nastali v prejšnjem stoletju in večina nemih filmov je nastajala med drugo svetovno vojno, vendar so vseeno glede na kvaliteto vsebine in scenarija boljši od današnjih filmov. Prej naštetimi filmi so se vpisali v zgodovino, kljub temu da jih mlajša generacija skoraj ali pa sploh ne pozna. Seveda pa ne smemo zanemariti sodobnih filmov, ki so glede na novo tehnologijo tudi izvrstni. Vendar nam je za njih žal zmanjkalo prostora v tem članku.

Brina Habjan

Urša Sever, 8. c

War Horse (Grivasti vojak)

**Radi gledate zgodovinske filme?
Vas zanima prva svetovna vojna?**

Devetošolci so v okviru pouka zgodovine spoznali film War Horse (Grivasti vojak), ki nastal na podlagi istoimenskega mladinskega romana pod taktirko znamenitega režiserja Stevena Spielberga.

Pred ogledom izbranih odlomkov filma o konju, ki se je leta 1914 znašel na bojnem polju zahodne fronte, so učenci s pomočjo verodostojnih virov izvedeli pomembna zgodovinska dejstva.

<https://spored.tv/filmi/2011/grivasti-vojak/2044/>

Med prvo svetovno vojno je bilo domnevno v vojne namene uporabljenih od 12 do 15 milijonov konj. Čeprav je na začetku vojne med konjeniški generali prevladovalo prepričanje, da bodo konjeniški redovi odigrali tradicionalno taktiko galopa z dvignjenimi sabljami ali sulicami, se je kaj hitro izkazalo, da bo vloga konjev v prvi svetovni vojni drugačna. Zaradi novih orožij in tehničnih iznajdb, kot so tanki, topništvo, mitraljezi, motorna vozila, baloni in letala, so morali konji svojo vojaščino odslužiti v transportnih enotah. Vlekli so topove, vozove s strelivom, sanitetne enote, hrano in drugi vojaški material. Zaradi prehudih obremenitev, izčrpanosti, pomanjkanja hrane, bolezni in poškodb jih je poginilo od 6 do 9 milijonov.

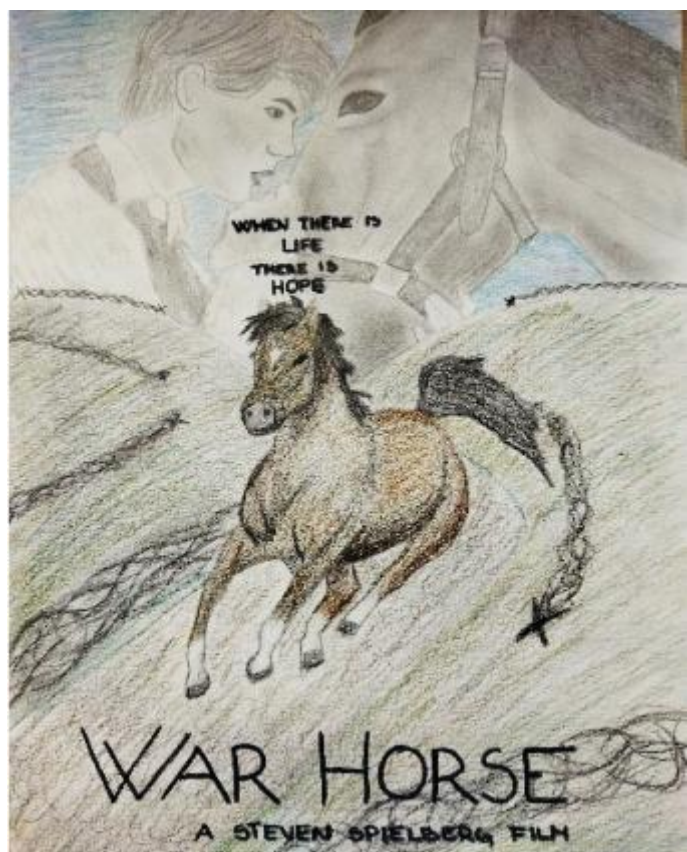
Devetošolci so po ogledu izbranih odlomkov iz filma War Horse zapisali svojo oceno filma, nekateri so se odločili za izdelavo plakata. V nadaljevanju predstavljamo nekaj zanimivih zapisov iz ocen filma in izbranih plakatov, ki so navdušili s svojo dovršenostjo.

Vojni film »War Horse« se mi zdi zanimiv. Čeprav nisem ljubiteljica vojnih filmov in na splošno nasilja, ogleda tega filma ne obžalujem. Film je čustven, a hkrati poučen, saj skozi zgodbo Alberta in njegovega konja Joeja pokaže vse značilnosti prve svetovne vojne.

Tjaša Šegula, 9. b

Najbolj zanimiv del v filmu mi je bil, ko sta nasprotnika, nemški in angleški vojak, skupaj rešila konja iz žic. Čeprav sta bila sovražnika, se nista kregala ali tepla. V tej sceni se pokaže humanost in nesmisel vojne. Pretresla me je tudi scena in grozota, ki je bila na bojišču. Prizori z nikogaršnje zemlje in jarkov so strahoviti in zelo realni.

Tim Puhek, 9. b

Pia Gorjanc, 9. a

V filmu je odlično prikazano dogajanje prve svetovne vojne. Film prikaže močno izkoriščanje živali za naporno delo, prvo uporabo tankov in bojnega plina, način pozicijskega bojevanja, neuporabnost konjenice v modernejši vojski itd. Film je zelo zanimiv in poučen in bi ga priporočil vsem, ki imajo kakršnokoli zanimanje za zgodovino. Meni film ni bil najbolj všeč, saj me vojna tematika malo pretrese, vendar če to odmislim, je film izvrsten.

Maks Podlesnik, 9. c

Največji vtis name je naredil dogodek, ko sta angleški in nemški vojak, ne glede na to, da sta njuni državi v vojni, skupaj rešila Joeyja, ki se je zapletel v bodečo žico na nikogaršnji zemlji. Ta prizor si bom še posebej zapomnila zaradi pogovora vojakov nasprotnih taborov, ki bi zagotovo lahko postala prijatelja. Zavzela sta se za žival in si pomagala ne glede na vojno, konj ju je v resnici zbližal. Film se mi je zdel dober. Ne morem reči, da sem uživala v bojnih prizorih, a le tako sem si lahko predstavljala, kako je takrat bilo. Film bi priporočila vsem ljubiteljem zgodovine, ki jim ni neprijetno ob vojnih prizorih. V njem izvemo veliko zgodovinskih dejstev. Skozi celoten film se prepleta zgodba skozi oči konja, kar se mi zdi zelo dobro.

Lora Cajnko Caf, 9. b

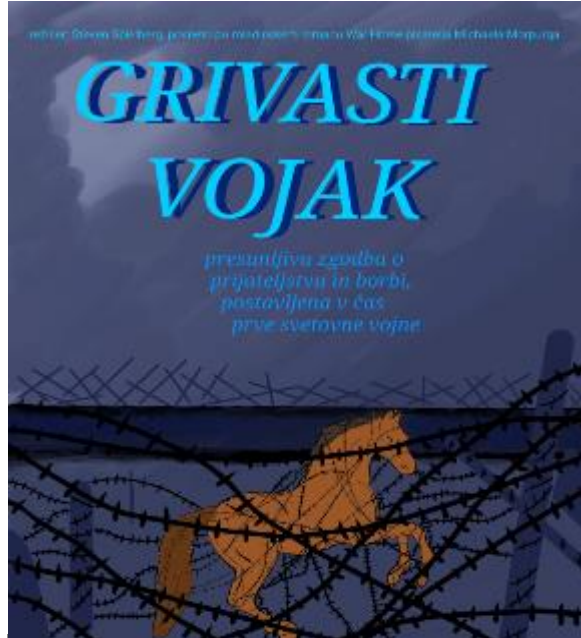
Še posebej so me nagovorili prizori, v katerih je prikazano pozicijsko bojevanje in težko življenje vojakov v strelskih jarkih. Dobro je, da nas zgodovina spomni napak, ki smo jih ljudje zagrešili v preteklosti. Upam, da ljudje ne bomo pozabili trpljenja v vojnah in jih bomo v prihodnje preprečili. Prav zato bi film priporočila vrstnikom, da spoznajo preteklost in se iz nje učijo. Ko bomo preteklost boljše spoznali, ne bomo več ponavljali napak in bomo imeli več prostora za nove dosežke.

Brina Habjan, 9. a

(mentorica Janja Bec)

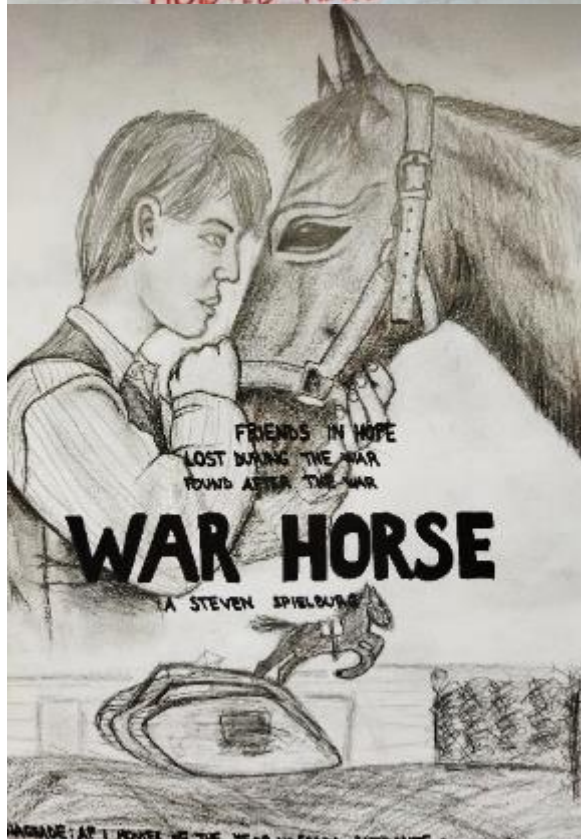
Lejla Naomi Butala, 9. c

Kalina Gregorski, 9. c

Filip Bračič, 9. c

Tjaša Bizjak, 9. a

V MLADOSTI ŠPORTNIK, DANES VSESTRANSKI IGRALEC

SEBASTIAN CAVAZZA je zelo uspešen slovenski igralec, ki ga lahko vidimo tudi v tujih filmih. V mladosti se je ukvarjal z atletiko in košarko, danes pa najraje poučuje na AGRFT (Akademija za radio, film in televizijo).

<https://qenaav624.uica.net/set-sla/nh/631cd4def1b5f6/sebastian-cavazza-snoo-se-meni-ta-nobli-igranola>

Je velik ljubitelj slovenskega filma, čeprav priznava, da je snemanje slovenskih filmov zaradi pogojev dela lahko napornejše kot snemanje tujih. Pripravljen je bil odgovoriti na vprašanja, ki smo mu jih zastavili, čeprav je bil v tem času na snemanju v tujini.

Ste gledališki in filmski igralec. Kje pa se bolje počutite, na odru ali na snemanju?

Kot igralec se počutim varno in zato rej tudi bolje pri sodelovanju v projektih, kjer se lahko počutim kot del ustvarjalne ekipe. Ta občutek ni vezan samo na film, televizijo, sinhronizacijo risank ali oder. Pred časom sem začel poučevati igro pred kamero na AGRFT (Akademija za radio, film in televizijo), kjer se kot mentor počutim zelo domače. Študentje mi skozi proces dela v enaki meri vračajo vpogled v igralsko obrt, ki jim jo skušam približati skozi svoje igralske izkušnje.

Snemate tudi v tujini. Ali je snemanje tujih filmov drugačno od snemanja slovenskih, posebej zaradi tujega jezika?

Trenutno snemam akcijsko dramsko serijo za češko televizijo. Igram kapitana posadke policijskega čolna, ki je zadolžena za odkrivanje in reševanje ljudi ob in na morju. Lik, ki ga igram, prihaja iz Splita in zato govori z dalmatinskim akcentom. Poleg tega je večina prizorov v seriji govorjena v češčini.

To je že šestnajsti tuji jezik, v katerem igram.

Seveda je priprava na tako snemanje za igralca zelo zahtevna in ti vzame veliko časa. Vsekakor pa mi je igranje v tujem jeziku vedno bilo v velik izziv.

Pogoji za snemanje v tujini so pogosto veliko boljši kot doma, vendar se dinamika dela na snemanjih v tujini ne razlikuje bistveno od tiste doma. Snema se po dvanajst ur dnevno, šest dni na teden. Sledi dan odmora, potem se v istem tempu s snemanjem nadaljuje naprej. Po dvanajstih urah snemanja me kot igralca vsakič znova čaka še priprava na naslednji snemalni dan. Tako navadno po celodnevem snemanju porabim še od štiri do šest ur za učenje dialoga, ki ga bomo morali posneti naslednji dan.

Ali je biti igralec vaš sanjski poklic? Ali ste v mladosti razmišljali o kakšnem drugem poklicu?

Kot dijak Gimnazije Poljane sem najprej razmišljal o vpisu na študij francoščine in angleščine.

Kakšni ste bili kot otrok? Ali ste radi nastopali v šoli?

Kot otrok sem v šoli bil bolj aktiven v športnih dejavnostih. Atletika in košarka sta poleg šolskih obveznosti bili moja prioriteta.

Na kateri film, v katerem ste igrali, ste najbolj ponosni oziroma ga imate v najlepšem spominu?

Lahko bi rekel, da kar na vse in vsakega posebej. Snemanje filmov je pri nas zaradi pogojev dela lahko precej naporno. V Sloveniji, kot tudi drugod po svetu, lahko od tuje produkcije (predvsem ameriške) vidimo najboljši izbor, ki je bil posnet v precej drugačnih pogojih. Za naš prostor večinoma nepredstavljenih. Če poenostavim - začetni prizor v kakšnem akcijskem ameriškem filmu lahko stane več kot naša država nameni za celotno filmsko produkcijo v dveh letih.

So vam slovenski filmi pri srcu? Nam lahko zaupate, kateri je vaš najljubši?

Seveda. Obožujem slovenski film. Težko bi se opredelil za enega samega. Jih je kar nekaj. Vsi filmi o Kekcu, pa Ne joči Peter, Vesna, Ples v dežju, Babica gre na jug, Feliks Langus in še bi lahko našteval ...

Razmišljamo

Mentorica Katja Bizilj

Kaj je zate dober film? Kaj slab? Kaj ti pomeni film? Kakšna občutja zbuja v tebi? Kaj se premakne? Se zdi svet kar naenkrat drugačen? Problemi rešljivi? Problemi manjši? Kaj je zate dober film? Kaj slab?

O vsem tem so razmišljali učenci filmske vzgoje: film in družba.

Včasih se usedem na kavč, prižgem televizijo in pogledam kakšen dober film. Ampak kaj pa je sploh dober film? Meni je pomembno, kakšna je produkcija filma, da so igralci dobri in da me film navdihne. Niso mi všeč filmi, ki nimajo čustvene note in so monotoni. Osebnost tudi nisem ljubiteljica dokumentarnih filmov, a so mi kljub temu zelo všeč filmi, posneti po resničnih dogodkih. Mislim, da v njih lažje povezujemo film z resničnim življenjem. Film mi pomeni novo perspektivo na življenje, mislim, da po vsakem ogledu filma postanemo bolj pozorni na določen detajl v vsakdanu.

Ko gledam film z dobrimi igralci, pogosto občutim občutke, ki naj bi jih v filmu občutili liki. Seveda sem pa tudi pogosto razburjena, presenečena in živčna, ko se zgodi kaj napetega. S filmom se premaknemo v druge svetove, v druge odnose ... Svet se zdi kar naenkrat drugačen. Vsak si je že kdaj ogledal kakšen film in je po pogledu kar obsedel. Velikokrat nas čustva presunejo in ne moremo verjeti videnemu. Mislim, da ob ogledu dobrega filma pozabimo na vse, kar se dogaja okoli nas, pa naj bodo to problemi ali ljudje okoli nas.

Eva König, 9. b

Ulyana Solomeyeva, 8. c

Nina Zorić, 6. c

Dober film je tisti, ki v tebi zbudi zanimanje, čustva in ko že predvidevaš, kaj se bo zgodilo, pa te preseneti in se zgodi nekaj nepričakovanega. Ko veš, kaj se bo zgodilo in ko je zgodba drugačna, a na enak način zaigrana, te ta film ne bo zanimal. Zakaj? Ker kadar se vsi filmi končajo na enak način in veš, kaj se bo zgodilo, so to zame slabi filmi. Zame pomeni film neko zgodbo, ki se lahko zgodi v resničnem življenju ali pa je zaigran po resničnem dogodku. V filmu si lahko izmisliš, kar ti srce poželi. Svet prikažeš na drugačen način, lahko je lepo ali pa grozljivo, problemi se ti zdijo rešljivi, za nekatere pa tudi ne.

Klara Galič, 9. c

Dandanes smo vedno več na telefonih, računalnikih in drugih napravah. Velik del življenja preživimo pred ekrani in ni nam vseeno, kaj vidimo. Film mora biti dober, poln vsega: akcije, čustev ter lepih in slabih trenutkov. Zame je pomembno, da se v filmu veliko dogaja. Zato imam raje filme, ki niso dokumentarni ali posneti po resničnih dogodkih.

Film mi pomeni kar veliko. Rada sedim na kavču in si vzamem čas, da si v miru ogledam kakšen dober film ali serijo. Ponudi mi okno v nov svet dogodivščin in zamisli. Odvisno od filma me film lahko pomiri, razburi, nasmeje, razžalosti in osreči. Premaknem se v imaginaren svet, kjer se lahko sprostim in izražam svoje misli. Svet se mi naenkrat zdi čisto drugačen, saj se zelo uživim v prizore, ki jih vidim. Na probleme kar pozabim in samo še mislim na film. Kadar se pa pojavi kakšen problem v filmu, me takoj stisne, a se na srečo po navadi vse dobro konča.

Kim Klopčič, 9. b

Na televizorju odpreš Netflix ali pa HBO. Že brskaš za dobrimi dokumentarci, znanstveno fantastiko, mladinskimi dramami. Kaj vpliva na to, da izbereš ravno tistega? Je to naslovna slika, opis, triler ...?

Meni osebno je bolj svobodno branje knjig. Film ti postavi neke okvirje. Ne da ti svobode razmišljanja, sanjarjenja, kaj bi se zgodilo, če bi ...? Saj ne rečem, da v filmih prikažejo manjše in lažje rešljive probleme kot v knjigah, je pa jasno, da življenje za filmskimi kamerami izgleda lažje, brezskrbno, vsemogočno. Da pa se ne bomo narobe razumeli, tudi jaz si rada ogledam kakšen film. Posebej mi to prija na deževen dan ali ko sem bolna in nisem sposobna nič drugega, kot samo ležati in opazovati fantazije ter drame onkraj ekrana.

Najraje imam filme, ki so posneti po resničnih dogodkih, zgodovinske in seveda kot vsaki ženski so mi všeč tudi drame. Sama imam zelo visoka merila, preden si film dejansko ogledam. Všeč mi je, če ima film dobro grafiko. Pomembna mi je tudi zgodba, ki se mora ustrezno skladati s kostumi, scenami, igralci ... Želim si, da me film odklopi, da me popelje onkraj sveta in mi da navdih za delo, življenje. Všeč so mi tudi risani/animirani filmi, saj se mi zdi, da ti odprejo še več domišljije, ki pa jo včasih odraslim ljudem primanjkuje. Ljubezen se kar naenkrat zdi neboleča in največji problem je, da so Zlatolaski odstrigli lase.

Vsak otrok je v svojih mlajših letih sanjaril, da bi postal filmska zvezda. Pravzaprav je to že postal. Vsak človek je glavna zvezda svojega filma, ki pa se na žalost vedno ne konča s srečnim koncem.

Tjaša Šegula, 9. b

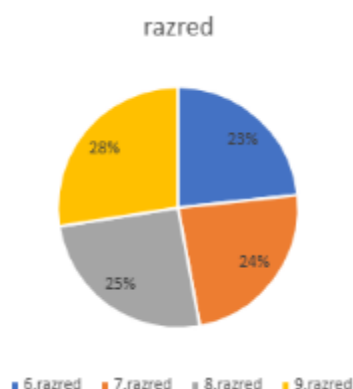
Tevž Valant, 8. c

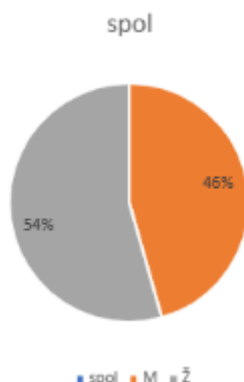
Maša Simončič, 8. a

Vprašali smo

Filmi nas povezujejo, saj odpirajo številne debate. Vsak ima o njih svoje mnenje, zato smo želeli izvedeti, kaj si o njih mislijo učenci predmetne stopnje. Vprašali smo jih, ali imajo radi filme ali serije, kateri so njihovi najljubši filmski žanri, katere tuje in slovenske filme so si že ogledali, kateri film so gledali največkrat in kateri je njihov najljubši slovenski film.

V anketi je sodelovalo 240 učencev predmetne stopnje OŠ Prule. Na zastavljena vprašanja je odgovorilo 56 učencev šestega razreda, v sedmem razredu je bil le en učenec več. Dobili smo 61 odgovorov učencev osmega razreda. Največ anket pa so oddali učenci devetega razreda – 66.

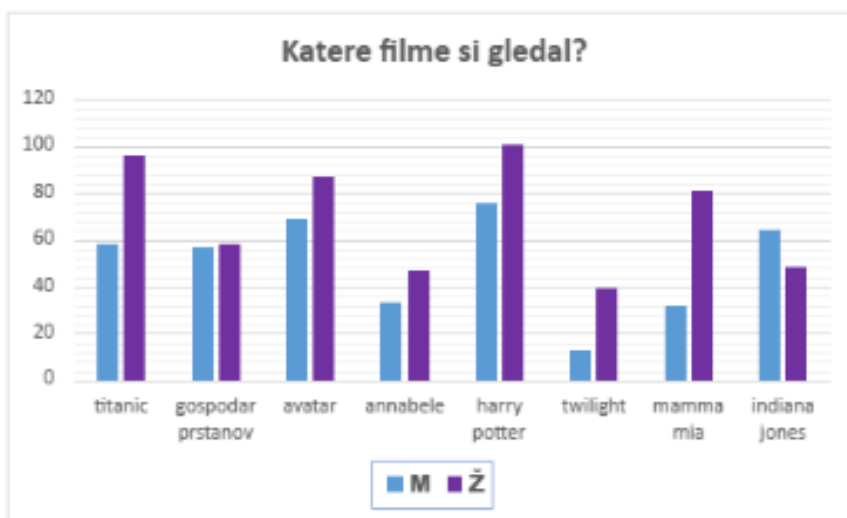
V anketi so sodelovali 104 fantje in 124 deklet.

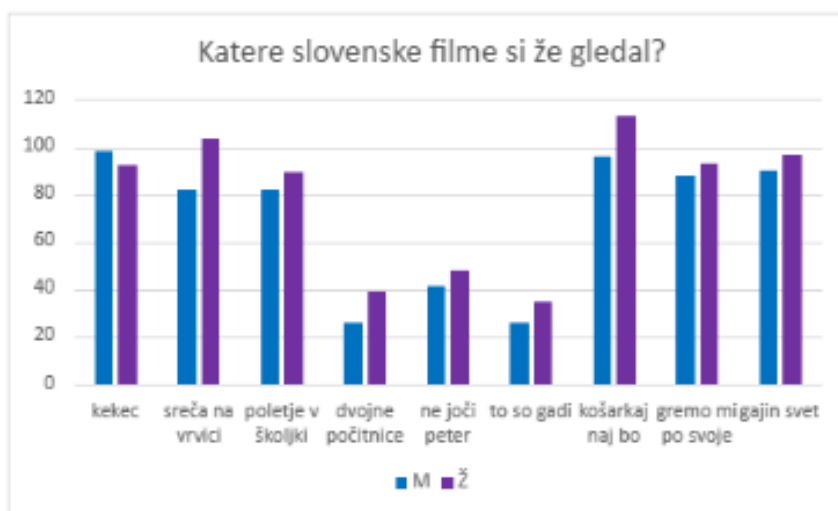
Nekateri raje gledajo serije, drugi filme, tretji pa ne gledajo niti prvega niti drugega. Največ učencev najraje gleda filme, in sicer 67 fantov in 73 deklet. 43 fantov in 62 deklet ima raje serije. Najmanj učencev – 12 fantov in eno dekle pa ne gledajo ne filmov ne serij.

Poznamo več vrst filmskih žanrov, ki so namenjeni različnim okusom. Največ učencev – 61 deklet in 74 fantov ima najraje akcijske filme. Od tega je pri fantih več učencev osmega in devetega razreda, pri deklicah pa je več učenk šestega in sedmega razreda, ki imajo raje akcijske filme. Najmanj učencev – pet fantov in dve dekleti imajo radi vesterne (kavbojski filmi).

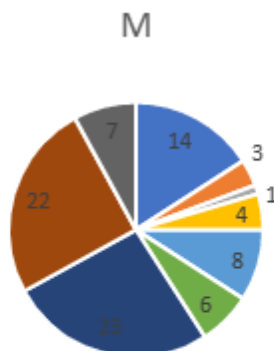
Zanimalo nas je, koliko učencev je gledalo našete filme. Največ učencev – 76 fantov in 101 dekle je gledalo Harryja Potterja. Kar 156 učencev je gledalo film Avatar. Najmanj učencev – 13 fantov in 39 deklet je gledalo Twilight. Film Twilight si je ogledalo več učencev, ki obiskujejo osmi in deveti razred. Zanimalo nas je tudi, kateri film so učenci gledali največkrat. Največkrat so napisali Harryja Potterja.

Učence smo povprašali, koliko jih je gledalo našete slovenske filme. Največ učencev – 96 fantov in 113 deklet je gledalo film Košarkar naj bo. Veliko jih je gledalo tudi filme: Kekec, Sreča na vrhovi, Poletje v školjki, Gremlini po svoje in Gajin svet. Najmanj pa jih je gledalo film To so gadi – le 26 fantov in 35 deklet.

■ kekec ■ sreča na vrhovi ■ poletje v školjki
 ■ dvojne počitnice ■ ne joči peter ■ to so gadi
 ■ košarkaj naj bo ■ gremlini po svoje ■ gajin svet

■ kekec ■ sreča na vrhovi ■ poletje v školjki
 ■ dvojne počitnice ■ ne joči peter ■ to so gadi
 ■ košarkaj naj bo ■ gremlini po svoje ■ gajin svet

Zanimalo nas je, kateri slovenski film je posameznemu učencu najbolj všeč. Največ deklet – kar 20 – jih ima najraje film Gajin svet, od tega je več učenk šestega in sedmega razreda. Učenke osmega in devetega razreda imajo rajši film Gremlini po svoje. Največ dečkov – kar 23 – ima najraje film Košarkar naj bo, od tega je le za enega učenca več učencev šestega in sedmega razreda. Največ učencev osmega in sedmega razreda pa ima, tako kot pri dekletih, najraje film Gremlini po svoje.

Zahvaljujemo se vsem učencem, ki so sodelovali v anketi. Vsak ima svoje mnenje in okus in to moramo spoštovati.

Nina Lavrič, Brina Habjan, Tjaša Bizjak, Pia Vezjak, Zala Pirc

ZA prste obliznit

Ali se spomnite kakšne izmišljene jedi, ki ste jo opazili v katerem izmed filmov? So se vam lahko samo cedile sline? Eden izmed filmov, ki slovi po izvirni in domišljiji hrani, je Harry Potter. Se še spomnite maslenuška in Hagridovih okusnih piškotov? Verjetno si niste predstavljali, da boste takšno hrano kadarkoli poskusili. No, zdaj jo lahko ...

HAGRIDOVİ PIŠKOTI

Hagrid je te piškote poslal Harryju Potterju kot suhe obroke, ko ga je teta Petunija dala na "dieto".

Sestavine:

- 300 g moko
- 1/4 žličke mletega cimeta
- 90 g masla
- 75 g sladkorja
- 160 g rozin
- 2 žlički naribane limonine lupine
- 1 jajce
- cca. 25 ml mleka
- 1 žlička sladkorja

Priprava:

1. Pečico segrejemo na 200 °C. V večji skledi zmešamo moko in cimet, vtremo maslo, dodamo sladkor in lupinico. Dodamo toliko jajc in mleka, da dobimo gosto testo.
2. Testo z žlico naložimo na pekač na razdalji 5 cm, po vrhu ga potresemo s sladkorjem.
3. Pečemo v pečici približno 15 minut, da porjavi. Nato počakamo, da se ohladi na pekaču.

MASLENO PIVO ALI MASLENUŠEK (BUTTERBEER)

Harry in njegovi prijatelji so pogosto v vasici blizu njihove čarovniške šole, imenovani Meryascoveena. Tamkajšnja kočja Tri metle je njihov najljubši kraj, kjer si vedno privoščijo pijačo maslenušek.

Sestavine:

- 1 skodelica gazirane ali kremne sode
- ½ skodelice maslenega sirupa (preliv za sladoled)
- ½ žlice masla
- polnomastna smetana (po želji)

Priprava:

1. Masleni sirup oziroma preliv za sladoled vlijemo v posodo. Dodamo zmeščano maslo, sobne temperature in ju zmešamo. Nato v mešanico dodamo kremno sodo in jo damo na stran.
2. V drugi skledi stepamo smetano, dokler ne pridobimo kremaste strukture.
3. Vlijemo mešanico kremne sode in masleno mešanico v skodelice, še za na konec pa masleno pivo prelijemo z želeno količino stepene smetane.

MASLENUŠEK II

Sestavine:

- 1l mleka
- 0,6 kg sladoleda
- ½ skodelice sladkorja
- 2 žlici sladke smetane
- ¼ žličke soli
- ščepec črnega popra
- ščepec cimeta
- po Hermininem receptu lahko še malo ingverja

Priprava:

1. Mleko s sladoledom zmešamo z mešalnikom/mikserjem, dokler ne nastane homogena masa.
2. V majhno ponev nalijemo vodo, ji dodamo sladkor, kuhamo na majhnem ognju, mešamo, dokler se sladkor popolnoma ne raztopi.
3. V vreli sirup počasi dodamo smetano, dodamo začimbe, držimo na ognju še 3 minute, dobro premešamo.
4. Pustimo, da se karamelna omaka ohladi, nato jo vlijemo v mlečno mešanico, pretlačimo z mešalnikom.
5. Postrežemo v skodelicah za pivo, predhodno segrelih.

so za sedem sekund kadra pri *quiddichu* (igra pri **Harryju Potterju**) potrebovali več tednov snemanja;

je film **Avatar: Pot vode** najdražji film na svetu, zanj so porabili kar 350-460 milijonov dolarjev;

je direktor James Cameron v filmu **Titanik** sam narisal figuro igralka Kate Winslet (Rose);

je bil film **Ratatouille** leta 2007 taka uspešnica, da so otroci želeli imeti podgane;

so bile v filmu **Charlie and the Chocolate Factory** resnične veverice;

so v filmu **Hobbit** snemanje prizora za največjo bitko ponovili kar 148-krat;

je Marilyn Monroe v filmu **The Girl in The Seven Year Itch** (USA-1955) nosila najdražji kostum na sceni;

je najdaljši film **The Cure for Insomnia** (1987) dolg 87 ur;

je film **The Conjuring** posnet po resničnih dogodkih;

je bilo v risanem filmu **Up** od Pixarja kar 10.297 balonov;

je v filmu **The Matrix (Matrica)** njihova koda izšla iz recepta za suši;

nekaj zvokov od velociraptorjev (dinozavrov) v filmih **Jurassic Park** pravzaprav izvajajo želve;

v filmu **Psycho** prvič pokažejo splakovanje stranišča;

so **Titanik**, **The Lord of the Rings: The Return of the King** in **Ben-Hur** posamezno osvojili kar 11 oskarjev;

je bil film Marvel **"Avengers: Endgame"** izdan leta 2019 kot najbolj brutalen film do sedaj;

je bil Toto (pes) v filmu **The Wizard of Oz** plačan več kot pa nekateri drugi igralci;

se je prvi poljub na sceni zgodil leta 1896.

Zvezde pravijo

Zanimalo nas je, kaj slovenski in tuji igralci (in en režiser) menijo o svojem poklicu. Poiskali smo jih s pomočjo Instagrama in veseli ter hvaležni smo vsem, ki so se odzvali.

Takole smo začeli:

Pozdravljeni,
sem Zala Pirc in obiskujem deveti razred Osnovne šole Prule. Sodelujem v literarno-novinarskem krožku, skupaj pišemo šolsko glasilo, ki izide konec šolskega leta. Zanimalo nas je, če bi bili pripravljeni odgovoriti nekaj vprašanj o vašem delu, saj smo prepričani, da je zelo zanimivo in polno dogodivščin.

In in English:

Hello,
my name is Zala Pirc and I am from Elementary School Prule in Slovenia. I am a part of a small journalistic group and we are writing the school paper. We were wondering if you would be ready to answer some questions about your interesting work, we are sure it's full of adventures. Thank you in advance.

... in vsem postavili enaka vprašanja:

1. Se vam zdi, da je biti igralec vaš sanjski poklic?
2. Na kateri film, ki ste ga snemali, imate najlepši spomin?
3. Vaš najljubši filmski žanr?
4. Vaš najljubši film?

... or:

1. Do you think that being an actor is your dream job?
2. Which movie that you shot is your favorite?
3. Which is your favorite film genre?
4. Which movie is your favorite?

In takole so nam odgovorili:

IVAN OŽEGOVIĆ

Ivan Ožegović je hrvaški igralec. Bil je nominiran za najboljšo vlogo v televizijski drami na Hrvaškem. Njegova predstava sanjskega poklica kot filmski igralec je, kadar igra oz. dela na velikih projektih. Moti ga, da večina projektov nima ravno umetniškega in poetičnega pristopa. Najraje ima dramo, ki ne prikaže le temne strani sveta. Všeč so mu tudi resnejši filmi, ki presegajo meja žanra in komedije. Eden njegovih najljubših filmov je 3-iron, zelo so mu všeč tudi azijski filmi. Ko je bil v osnovni šoli je oboževal film Hook, ki ga tudi priporoča nam, avtorjem Iskric in vam, bralcem. Kasneje pa tudi film Rain man. Njegov najljubši film, v katerem je igral, pa je Broj 55, ki prikazuje čustveno zgodbo o mučenju vojakov njegove domovine. Zelo je ponosen za posneti film, streljanje je bilo napeto in v filmu je veliko akcijskih scen in zapletov. Nekateri drugi filmi/serije, ki ji je še posnel so Divljaci, Crno – bijeli svijet, Počivali u miru, Život je truba ...

Do you think that being an actor is your dream job?

Haha, it is a great job when you work on great projects. But unfortunately, most of the projects don't have artistic ambitions. I will be glad if more projects would look for a more poetic or artistic approach. Then acting would be my dream job.

Which movie that you shot is your favorite?

My favorite movie in which I acted is "number 55". It was highly emotional because it is a story of suffering of the soldiers from my hometown. Shooting was intense, but I am really proud of that film. It has great action scenes and complex drama.

Which is your favorite film genre?

Favorite genre - drama. Drama can be anything, but I don't like it if it just shows darkness of the world. I am a fan of serious films which succeed in going over the boundaries of genre. I am a huge fan of comedies if they are not shallow and brainless.

Which movie is your favorite?

It is hard to pick just one - probably 3-iron, I really like Asian films. But since you are in Elementary school, I would like to recommend you and your readers a movie called "Hook" with Robin Williams. I watched it a lot of times when I was your age. And when you get a little bit older then please watch "Rain man" with Dustin Hoffman.

https://www.instagram.com/p/CikNIZiSEn7utm_source=ig_web_copy_link&shid=MrRIOD8NWFZA--

BORNA FADLJEVIĆ

Borna Fadljević je hrvatski mladinski igralec, ki je zgodaj pričel s filmsko kariero in je mnenja, da je to njegov sanjski poklic. Njegov najljubši projekt, v katerem je igral, je serija Oblak u službi zakona, ki je izšla to leto. Njegov najljubši filmski žanr je triler, kar potrjuje tudi njegov najljubši film Don't breathe.

Do you think that being an actor is your dream job?

Hello, I think being an actor is my dream job and I really am blessed that I can enjoy it at such a young age.

Which movie that you shot is your favorite?

My favourite project was probably Oblak u službi zakona.

Which is your favorite film genre?

And my favourite film genre is thriller.

Which movie is your favorite?

Oh yeah and my favorite movie would probably be Don't breathe.

IVÁN KAMARÁS

Iván Kamarás je svetovno znan madžarski igralec. Za njega je igralstvo misija, strast, njegov najljubši hobi. Njegov najljubši film je Casablanca, od tistih, ki jih je posnel, pa The next one. Verjame, da obstajajo dobri in slabi filmi, ne glede na žanr.

Do you think that being an actor is your dream job?

For me it is a call, a mission, passion. Still my favourite hobby.

Which movie that you shot is your favorite?

The next one is my favourite always.

Which is your favorite film genre?

I believe there's only good and bad movies, despite their genre.

Which movie is your favorite?

Casablanca.

MANUEL RUBEY

Manuel Rubey je avstrijski igralec, pevec in producent. Že kot otrok si je želel postati igralec in obožuje svoje delo, vendar pa ima tudi slabosti. Igralstvo ni ravno prijazno do družin in večkrat ti primanjkuje spanca. Njegova najljubša dela so Falco, verdammt wir leben noch (Falco, hudiča, še smo živi - eden najbolj znanih njegovih filmov), Gruber geht in Waren einmal Revoluzzer

(Nekoč so bili revolucionarji). Najraje ima komedije, njegov najljubši film je komedija/muzikal Monkey Business.

Do you think that being an actor is your dream job?

Yes, it is. I wanted to do it as a child, and I still love it. But of course, over the years you also notice that this profession, like probably everyone, also has downsides. For example, it is hostile to families, and you often sleep badly.

Which movie that you shot is your favorite?

I would say „Falco, verdammt wir leben noch“, „Gruber geht“ and „Waren einmal Revoluzzer“

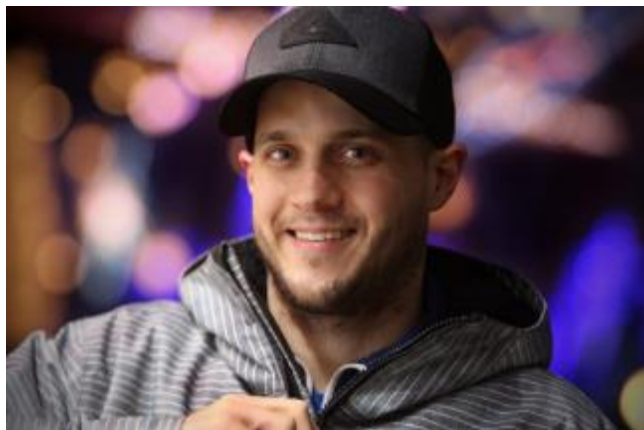
Which is your favorite film genre?

If I have to choose comedy.

Which movie is your favorite? Marx Brothers „Monkey Business“.

[illegible]

Trenutno se spomnim filma "Que Sara" režiserja Matjaža Ivanišina, ki ga je posnel še na akademiji. To je dokumentarni film o slovenski puncu Sari in njeni družini, ki je verjela, da bo Sara rodila Jezusa. Iskren vpogled v človeško domišljijo.

MITJA OKORN

Mitja Okorn je slovenski filmski scenarist in režiser, ki je s svojim prvim celovečercem, romantično komedijo Pisma svetemu Nikolaju na Poljskem, ustvaril film, ki je po gledanosti postal najbolj gledan film tistega leta, v splošnem pa drugi najdalje predvajan film na Poljskem (tako za Titanikom). Svoj uspeh je Okorn nadaljeval s poljskim filmom Planet samskih. Oba filma sta prejela ogromno nagrad, predvsem po izboru občinstva. Njegov film Leto življenja je leta 2020 z zvezdniško zasedbo prebil na hollywoodsko filmsko tržišče.

Leonora Lobnik, 8. b

Pesnimo in pišemo

Nagrajene pesmi šolskega natečaja
Pesem za bonbon

NOČ

Noč. Sova v temi zahuka in odleti na lov.
Fantku se zapirajo oči.
Kaj v temi se premika? Lisica? Mogoče volk?
Miška tiho, tiho se odpravlja spat.
Mački se zapirajo oči in vse zaspi.

Bor Majcen, 2. a

MAČJI STRAH

Mačka mijavka in nori.
Ker jo pes lovi, jo zelo skrbi in zato beži.
Pes se utruji in zaspi.
Mačka mleko pit hiti.

Asja Žnidarčič, 2. c

KUL ZABAVA

Na kul zabavi so plesali pavi.
Jedli so in pili,
trije dnevi hitro so minili.
A nekdo je moral biti vladar,
med živalmi vsemi car.
Krvoločni tigri so bili v igri.
Zasikal je stari gad,
kralj bi bil strašno rad.
Strašne grozne kače,
dolge strupenjače,
hitro so prišle, da zmago bi pometle.
Zato male miške, so zbežale v hiške.
Živali stople so se vse,
kdo bo kralj in kdo ne,
in zato kul zabave ne bo več, ne!

Iva Barbarič, 4. a

POMLAD

Rožice cvetijo. Zvonček se prebuja,
trobentice trobijo,
vijolice se smehljajo. Pomlad je tu.

Sneg se začne topiti in začnejo rožice cveteti.
Bum bum, se oglašajo trobentice.
Cin cin cin, se oglašajo zvončki.
Hitro pospravi, ker gremo na pot po zabavo.

Daša Intihar, 3. a

KNJIGE

Knjige imajo v sebi veliko črk.
V njih skrivajo se zaklad,
pamet in življenje.
Knjige polne so besed,
razigranih, nagajivih ali pa tako lepih,
da v srcu vedno jih imaš.

Knjiga je lahko strgana in to je dober znak,
saj to pomeni, da jo prebira vsak.
Vedno v druge roke pride in nikomur ne uide.

Janez Lev Grasselli, 4. b

SPIDER DAVE

There is a spider on my ceiling
and I'm naming him Dave!
Spider Dave,
you better behave!
Then he jumped on my head
and, dear lord, that was really bed!
My hair were really messy
and that was not so stressy!
Spider Dave you better behave!
I like my new pet,
I am not so really mad,
because Dave is my best friend
and now we can play in a band!

Marcel Val Medic, 5. b

KOCKE

Kocke vse od tu in tam
so se premaknile drugam,
pomembno srečanje sklicale,
vse kocke poklicale.

Ko bile so zbrane vse,
zdaj se srečanje lahko začne!
Glavna tema Jakec bo,
ker poreden je zelo.
Zadnjič hišo so zgradile,
Jakčeve roke so jo polomile,
zdaj so jezne odločile,
vzgojno kazen Jakcu dodelile!

Se bodo skrile kam drugam,
da Jakec ostal bo sam,
ko pa Jakec priden bo,
se vesele vrnejo!

Leon Levičnik, 5. c

POET

Kdo je poet?
Njemu so pesmi cel svet.
Vse obveze vrže v kot,
da nadaljeval bi svojo pesniško pot.

Gre na sprehod,
na svež zrak,
usede se na idej poln vlak.
Dene si jih v rokav,
ko vozijo se čez velik vogal.

Doma na plakate zapiše,
da nove rime išče.
Obesi na klop'co, stene in drevo,
sigurno videl jih nekdo bo!

Točno čez teden dni
res nove rime dobi.
nato na list, ves prevzet,
napiše nov naslov – POET.

Neža Jambrošič, 7. b

PRIJATELJ

Le kdo je oseba,
ki s tabo čustvuje?
Le kdo je oseba,
ki ne pomiluje?

To je prijatelj,
ki spremlja te povsod.
Pravi pisatelj
ljubezni in zmot.
Roko na dušo takega ni,
najdeš ga vedno,
ko padeš s poti.

Kot sonce po dežju,
kot voda med sušo,
prijatelj je s tabo
na vsakem koraku.

Vita Grasselli, 7. b

ŽIVLJENJE V 8. C

Prekrasen dan za nove vragolije,
ki plod so naše domišljije,
v čistih srcih radost se vzbudila
in jeza jo ne bode ohromila.

Ne maramo sovraštva niti jeze,
sovražimo hinavščino, pretveze.
Želimo si veselje, pesem in ples,
ki včasih popelje nas vse do nebes.

Mi mladi bili smo že težke bitke,
korona nas zaprla je med stene,
smo sami se učili za ocene.

In huda preizkušnja je pred nami,
reklama šolska naj nas ne premami,
posledice izbire ostale bodo z nami.

Maggie Buxton Lukančič, 8. c

SREČA

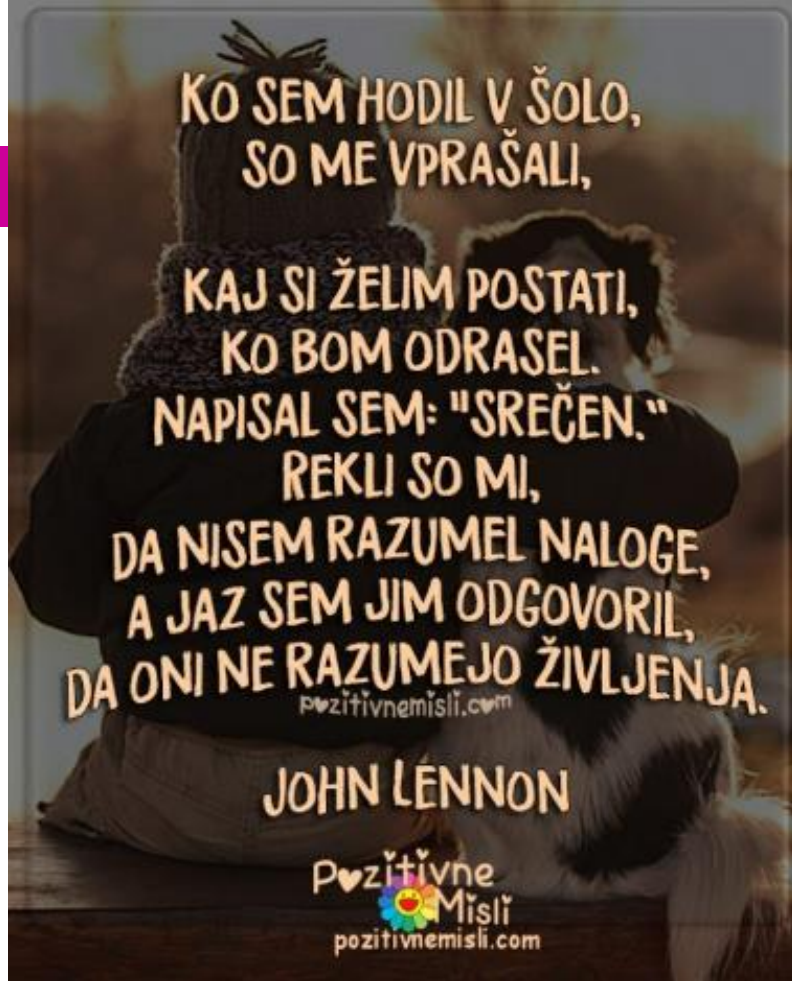
Sreča je slepa, ti pravim,
ne najdem je, pa če se na glavo postavim.
Je za hribom, nad oblakom?
Se bo pripeljala s starim vlakom?
Kje najdem jo lahko,
da potem moja bo!?

Ljudje taki, kot smo, gledamo, le česa nimamo.
In ko srečo imaš, jo prepozno zaznaš,
takrat je že daleč stran, da komu drugemu polepša
dan.

A najlepše je, ko srečo podariš,
jo iz srca nekemu zaželiš,
da mu z njo pogum vliješ
in vse slabe misli ubiješ.
Saj sreča bo to opazila
in tvojo prijaznost nagradila.

Pomagal si drugim, čeprav ni bilo potrebno,
zato ti v življenju nikoli ne bo bedno.
Ljudje bodo tvojo prijaznost opazili
in tudi tebi srečo podarili.
Nikoli ne boš sam,
tvoja sreča te bo spremljala noč in dan.

Maša Mlekuž, 9. c

Vir: <https://pozitivnemisli.com/px41Q/misli-o-zivljenju> (zajet zaslon)

POEZIJA IZ KNJIG

Pri urah knjižnično-informacijskih znanj med brskanjem po COBISS-u so sedmošolci ustvarjali pesmi iz naslovov o letnih časih.

(mentorica Suzana Stojanović)

POLETJE

Poletje lahko najdemo v školjki,
na snegu, na okenski polici.
Kjer vedno sneži, poletja tam ni.

Poletje je tu, ko šole več ni.
Na soncu zabavajo se vsi.
Na plaži v morju kopamo se mi.

Prelomno poletje je takrat,
ko začne deževati'.
Skrijemo se vsi, ko sonca več ni.

Maša Jakulin, Eva Ložar in Ana Tači, 7. a

POLETJE JE »TLE«

Poletje je »tle«, veselimo se za športe vse.
Čas za zabavo, saj zdaj bomo šli
v lepo naravo in vse bo zdravo.

Čas za morje in ko bomo tam,
bo s sladoledom vse bolje.
Zdaj smo veseli vsi, saj poletje bo
še nekaj dni.

Vanja Hafner in Nikolaj Ivanov, 7. a

JESEN

Zlato rumeni listi nam poženejo modre misli –
in tu je jesenska pravljica, ki je kot majhna mravljica.

Ta zibelka za vse letne čase
je tako razvajena,
da je vsako leto bolj navajena.

**Gaja Spasić, Liza Turk, Anabela Marković in
Ema Gorogranc Čargo, 7. a**

Ajda Vidmar, 9. c

POMLAD

Pomlad bo prišla,
kasneje odšla.
Ko pride, še spimo,
ko odide, lebdimo.

Ko se pomlad odpelje,
se poletje pripelje.
Učitelj priročnik takrat že zapre,
na počitnice odpravi se.

Edion Delilaj, Brina Mlekuž, Frida Bratuš, Luka Amand, Arne Medak in Maks Lavrih, 7. b

POLETJE NA SNEGU

To je zgodba o snežakih,
ki so šli čez obzorje,
z ladjo, z vetrom na morje ...
Opazovali oblike v oblakih
in izvedeli, kaj ima sonce najraje –
zimsko potovanje v neznane kraje.

Neža Jambrošič, Taja Ivaschecko, Juta Grasselli, Nina Ana Žibert, in Eva Pogačnik, 7. b

JESEN

Če zrcalo odraščanja izpuhti,
se v razvajenost spremeni,
zlato rumen list drevo zapusti,
vse v jesen se spremeni.
Cvetje v jeseni pa odleti.

Nika Habjan in Nike Lin, 7. b

JESEN

Zrcalo odraščanja
so statve življenja.
Jesen ima
igre za vsak dan v letu.

In kdo tam se igra?
Razvajen Ježek Vrtnarček.

Matic Sterle, Lan Činkole in Luka Kotar, 7. b

Katarina Ravnik, 4. a

KAJ JE SREČA?

Sreča je nekaj pomembnega v življenju. Če ljudje ne bi bili srečni, bi bilo grozno. Vsak ima v sebi nekaj, kar ga hrani srečnega ob določenih trenutkih. Nekaterim sreča pomeni denar, drugim pa sreča pomeni nekaj, kar se ne more kupiti oz. si prilastiti. Vsakomur srečo prinaša nekaj drugega, npr. družina, prijatelji, risanje, gledanje filmov ... A mnogi pa pravijo, da se sreča začne doma. Naj sreča pride k vsakomur!

Lejla Markelj, 9. b

Sreča je nepredstavljive vrednosti. Pomembna je za naše duševno zdravje. S srečo si lahko polepšamo življenje in živimo bolj radostno. Včasih je potrebna žalost, da potem najdemo srečo. In srečo vsak drugače vrednoti. Srečo lahko najdemo že v majhnih stvareh, morda že zgolj pozdrav prijatelja ali pa nasmeh staršev. Pri sreči je vrednost materialnega zelo omejena – če nam stvar ni všeč, potem ne predstavlja bistvene sreče. Včasih pa kaj materialnega zares nujno potrebujemo za življenje in takrat, če se nam želja izpolni in dobimo željeno stvar, se nam sreča lahko zopet nariše na obraz. Vrednost duhovnega je pomembna, saj se počutimo sprejete in ljubljene. Na življenje tako gledamo drugače, lepše. Lahko so nam pomembne lepota narave, ljubezen v družini ...

Dobro je, da nas sreča spremlja na vsakem koraku, a moramo se zavedati, da je potrebno osrečevati tudi druge. Sreča je materialna ali pa duhovna, vsak jo ceni drugače. Rekla bi, da je duhovna sreča pomembnejša, saj nam zagotavlja odnose ter čustva, ki se jih ne da kupiti. Ko smo enkrat osamljeni, začnemo ceniti vso podporo in dobre misli, ki nam jih lahko ljudje nudijo. Cenimo vsak veter, ki ziba veje, krošnje dreves, vsako jutro, ko z bosimi nogami začutimo roso trave, vsak pomladni dež, ki neumorno kaplja na okensko polico. Srečo je včasih potrebno najti ter se zanjo potruditi, a ko jo najdemo, nam ne zbeži, ohranimo jo v srcu.

Brina Habjan, 9. a

Mia Gostič, 8. b

Sreča je nekaj, kar se ne da kupiti. Drugače bi bili vsi bogati ljudje srečni, pa niso. Seveda si vesel kakšnega novega izdelka, a to ne traja prav dolgo. Hitro se ga navadiš in tisti občutek veselja izpuhti. Več kot imaš, še več bi rad imel in potem dojameš, da so to samo stvari, ki ti čez čas ne bodo več zanimive. Če si lahko vse kupiš, nimaš več srčnih želja in ničesar več si ne želiš. Zato materialne stvari v bistvu zmanjšujejo srečo.

Dolgoročno te lahko osrečijo nematerialne stvari, tiste, za katere se trudiš, ki jih imaš rad. Osrečuje te, če uživaš v kakšnem hobiju, se družiš s prijatelji in se z njimi razumeš, si zadovoljen s svojim življenjem. Za srečo moraš poskrbeti sam, čeprav je včasih težko, ko so okrog tebe ljudje, ki niso prijazni. Jaz se v takih primerih umaknem, ker se ne želim počutiti slabo, ampak bi rada bila srečna. Meni najvišjo obliko sreče predstavlja petje, zato sem zelo srečna, da sem opravila avdicijo za zbor Veter. Tam se družim z ljudmi, ki radi, tako kot jaz, pojejo. Čeprav so vaje dolge štiri ure, minejo zelo hitro. Ko čas teče hitro, se običajno imaš dobro in uživaš v tem, kar počneš. Ljudje s podobnimi željami in cilji te podpirajo in delijo s tabo trenutke in spomine, ki bodo trajali večno. In ko se spomniš nanje, ti je toplo pri srcu. To je občutek sreče.

Zoja Kupljen, 9. b

(mentorica Andreja Popović)

Sreča je nekaj, česar ne moremo videti ali prijeti, lahko pa jo občutimo.

Srečo zaznamo takrat, ko dobimo nasmeh na obrazu ali prijeten občutek v trebuhu. Srečo lahko dobimo ali podelimo. Verjamem, da nas osrečuje vse, s čimer se približujemo samemu sebi oziroma izpolnjujemo svoj namen. Nekaterim ljudem je bližje glasba, uživanje odlične hrane ali romantični sprehod po mestu. Sreča pa se skriva tudi v prijaznosti, v dobrih medsebojnih odnosih ali pa dosežkih, saj ti kažejo, da smo izpolnili nek določen cilj. Zavedati pa se moramo, da se ljudje močno razlikujemo v doživljanju sreče. Nekateri mislijo, da se sreča lahko kupi z denarjem, drugi pa ne. Vsi imajo prav, vendar se moramo zavedati, da ima sreča omejen čas. S srečo se lahko srečaš kjerkoli v šoli, v službi, doma, s prijatelji. Če nekdo dobi veliko potrditve, da je v nečem dober, npr. da ima dobre ocene v šoli ali da je dober v športu, petju, risanju, je lahko tudi bolj srečen, isto velja za službo.

Meni osebno je sreča, ko sem v bližini ljudi, ki me osrečujejo in jim lahko zaupam. Poleg družbe pa me osrečujeta tudi glasba in ples, saj se ob njiju počutim svobodno. Če želimo biti srečni, se moramo najprej imeti radi in ne smemo pozabiti drug na drugega. Sreča se deli z nasmehom.

Anja Keršič, 9. b

(mentorica Bojana Mlinar Podobnik)

KAJ DEJANSKO JE SREČA?

Jaz najdem srečo in lepoto v vsem. S tem mislim, da je perspektiva, s katere gledaš na dogodke oz. svoje življenje, zelo pomembna. Sreča so zame sonce in topli dnevi, ki me napolnijo z energijo, druženje s prijatelji, medtem ko občudujem njihov obstoj in razmišljam, kako jih imam rada. Srečo najdem v spominih na ljudi, ki niso več v mojem življenju. Vsak dan se od ljudi iz svoje preteklosti naučim nekaj novega. Čez čas mi majhna, vsakdanja zavedanja zgradijo veliko sliko, iz katere razbiram dosežke, padce, napake ...

Jagoda Rupnik, 6. c

Ko gledam na to v svoji sedanjosti, se zavedam, kako drugače gledam na svoje življenje sedaj. To mi prinese srečo in ponos. Videti napredek v samem sebi se mi zdi najpomembnejše, saj s tem lahko dosežeš vse. Sreča je v najmanjših stvareh ali dogodkih, ampak tega se večina ljudi ne zaveda. Prava sreča izhaja direktno iz srca.

Adrijana Ilič, 9. b

Sreča. Kaj sploh je sreča? Je to vlak, ki pelje v neznano, je to gora, zlata, visoka kot Triglav ali pa je to le malček, ki se smehlja, medtem, ko se opazuje v ogledalu. Kdo bi vedel? Mogoče ti? Zame je sreča kup lepih občutkov. Zame je sreča čustvo – čustvo, ki se ti rodi, ko se v okolju, v katerem se počutiš varno, udobno in ko te obdajajo ljudje, ki jim veliko pomeniš in ti dajo vedeti, da nisi le drobna pika na planetu, ki se vrti okoli Sonca. Sreča je tudi občutek, ki ga občutim, ko me pod novoletno jelko pričaka novo, rdeče kolo ali pa ko mi končno uspe dobiti dobro oceno pri angleščini. Zame je sreča tudi sprehod z mojim kužkom ali celo pogled na mirno morsko gladino, v katero se potaplja sonce.

Sreča vsakemu posamezniku pomeni drugačno stvar. Nekaterim je to jahta ali stolpnica v Dubaju, spet drugim pa le objem bližnje osebe. Menim, da ni pomembno, zaradi katerega razloga srečo začutimo, važno, da jo znamo ceniti, ko je.

Tjaša Šegula, 9. b

Sreča poimenuje neko rajno stanje velikega duševnega ugodja. Različnim ljudem sreča pomeni različno. Nekaterim pomeni, da si zdrav, da imaš dobre odnose v družini, da ti gre dobro v službi ... Za druge pa je sreča denar, ki je lahko v različnih oblikah – v obliki hiše, dobrega avta, lepih počitnic. Nekaterim ljudje pa so srečni, ko so svobodni.

Valentin Vodnik je vedel, da poklic pesnika ne prinaša veliko dobička, pa je vseeno še veliko pisal, saj ga je to osrečevalo. V svojem delu je videl srečo, neko svobodo. Mislim, da bi si vsi ljudje morali prizadevati, da najdejo srečo v nečem. Pa naj bo to vožnja avtomobila, hoja, branje, plavanje ali pa počitek. Važno je, da v tem uživaš. Odmisliš druge stvari in najpomembnejše je, da se ne sramuješ stvari, ob katerih se počutiš srečnega.

Sreča je tudi povezana s simboli, kot sta podkev in štiriperesna deteljica. Veliko je tudi pregovorov o sreči. Vedeti pa moramo, da so to le simboli, ki nam lahko pomagajo ali pa tudi ne. Najpomembnejše se mi zdi, da v sreči, ki jo najdemo, zares uživamo, a se ji ne prepustimo preveč, saj se ne moremo vedno zanesti nanjo. Sreča je opoteča.

Jaka Žagar, 9. a

V zbirki italijanskih ljudskih pravljic je zgodba z naslovom "Denar vse zmore", ki je kot nalašč, da jo vključim v ta spis.

Govori o zelo bogatem princu, ki je na pročelje svoje palače napisal: Denar vse zmore. Kralj ga je vprašal, zakaj je to napisal. Princu se je začelo svitati, da je bil morda le preveč predrzen in je želel napis izbrisati. Kralj ni zahteval, da napis izbriše. Ni bil jezen, temveč mu je dal nalogo, naj dokaže, da denar res zmore vse. V teh treh dneh je moral princ govoriti s kraljevo hčerjo, kar pa je bilo skoraj nemogoče, saj je bila ta zaprta v stolpu, ki so ga za povrh stražili. Drugi dan ga je prišla obiskat njegova varuška iz otroštva in ko ga je videla popolnoma obupanega, se je odločila pomagati. Odšla je k zlatarju in mu naročila, naj izdelava srebrno gos, votlo in v človeški velikosti. Zlatar je najprej rekel, da je v tako kratkem času ne more narediti, a ko mu je bila ponujena visoka plača, je hitro začel z izdelavo. In res, naslednji dan je bila gos izdelana. Princ se je skrtil vanjo in v njej igral violino, varuška pa je gos vlekla za sabo. Vsi so se čudili, tudi princeso je zanimalo, kaj je s to gosko in zato jo je dala privleči v svojo sobo. Kraljevič pa je v njeni sobi skočil ven iz nje in tako sta se začela pogovarjati. Princ se je poročil s princeso in srečno sta živela do konca svojih dni.

Sama sicer menim, da tudi če nimaš veliko denarja, si lahko srečen. Je pa res, da če nimaš denarja za hrano, si srečen bolj težko.

Lejla Naomi Butala, 9. c

DAN, KI GA NE BOM NIKOLI POZABIL-A

Zgodilo se mi je letos. S prijatelji smo se ravno razšli po celodnevnem druženju. Bila sem zelo utrujena. Hotela sem hitro priti domov in zlesti v posteljo, zato sem začela teči. Vendar v trenutku, ko sem naredila prva dva koraka, sem začutila, da me je v kolenu prijel krč. Od bolečin sem padla po tleh. Začutila sem, da sem si izpahnila ramo. Na tleh sem obležala kakih pet minut, saj se nisem uspela premakniti niti za milimeter. Slišala sem, da se nekdo približuje. Nisem hotela, da me mimoidoči vidijo ležati na tleh. Zato sem vsa potolčena vstala in se pretvarjala, da mi ni nič. Vendar so me še vedo spraševali, če sem v redu. Odvrnila sem: „Ja nič mi ni“.

Bila sem vsa objokana, kar pa sem hotela čim bolj skriti. Vstala sem in pogledala, če sem umazana. A v trenutku, ko sem hotela pogledati svojo desno ramo, me je tako močno zbolelo, da sem pred sabo videla vse zvezde. Samo čakala sem, kdaj se bom še enkrat zvrnila na tla. Pogledala sem v levi komolec, desno roko, kolena. Od padca sem bila vsa krvava. Bilo je temno. Ostala sem sama. Nisem imela telefona, s katerim bi lahko koga poklicala in povedala, kaj se mi je zgodilo. Skušala sem nekako priti do doma. Ko sem prišla v bližino Špice na Prulah, me je dobrosrčna gospa vprašala: „Kaj se ti je zgodilo?“ Pospremila me je v svoj lokal in poklicala mojo mami. V lokalu sem se očistila. Zahvalila sem se ji in rekla, da je ena izmed oseb, ki ji je mar za druge.

Prišla je mami in me odpeljala na urgenco. Ko sva vstopili skozi vhodna vrata, so mi dali takoj posteljo, da sem legla. Videlo se je, da sem komaj hodila. Bila sem zelo prepotena, objokana in potolčena. Čakali sva skoraj do ene ure ponoči, saj so bili tam tudi drugi ljudje, ki so rabili nujno oskrbo.

In tako se je končal moj dan, ki ga ne bom nikoli pozabila. Roka me je bolela le še kakšen mesec, vendar sem zdaj vesela, da je to že mimo.

Zoja Banovec, 7. b

Olivija Gorjup, 5. a

Bilo je neke nedelje v decembru. Bil je dan finala svetovnega prvenstva v nogometu. Igrali sta Francija in Argentina. Že pred tekmo me je bilo strah. Tekmo sem gledal doma s svojimi starši, ki sta tudi navijala za Argentino. Začetek tekme je bil umirjen, ni bilo veliko priložnosti, dokler ni Argentina dobila enajstmetrovko. Messi je povedel Argentino v vodstvo in jaz sem skakal od veselja. Potem je Argentina še povišala prednost, imeli so terensko premoč. Vsi so bili še bolj veseli. Skoraj do konca je bila tekma umirjena. Potem pa je Francija dobila enajstmetrovko. Postal me je celo strah. Čez eno minuto so Francozi izenačili rezultat. Bil sem že čisto obupan. Tekma je šla v podaljške. Obe ekipi sta dobili še po en gol in tekma je bila spet izenačena. Nato so se izvajale enajstmetrovke.

Bil sem zelo živčen in pod pritiskom, a se je na koncu celo srečno končalo za Argentino in za mene. Zaradi veselja se je pojavilo tudi nekaj solz. Najlepši del je bila podelitev, saj sem videl Messija in druge igralce dvigniti pokal najboljše države na svetu.

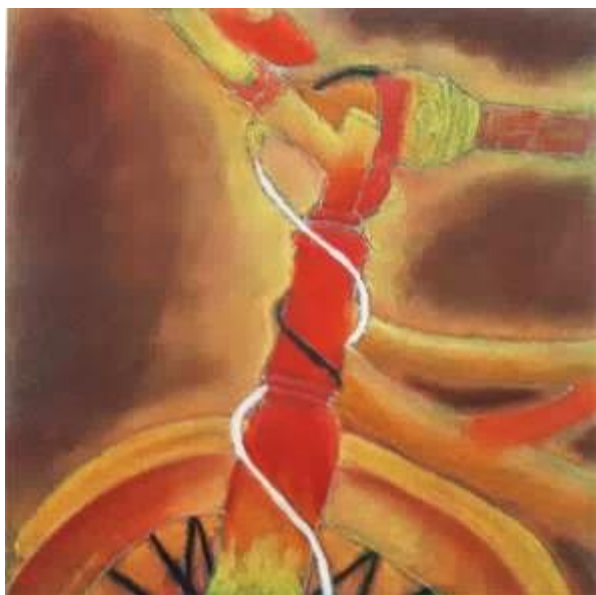
Luka Kotar, 7. b

V decembru smo se z godalnim orkestrom Glasbene šole Vič - Rudnik pripravljali na novoletni koncert. Dogodka sem se zelo veselila in ga komaj pričakovala, saj je bil to moj prvi nastop z orkestrom v tem šolskem letu. Nastopili smo v Viteški dvorani ljubljanskih Križank.

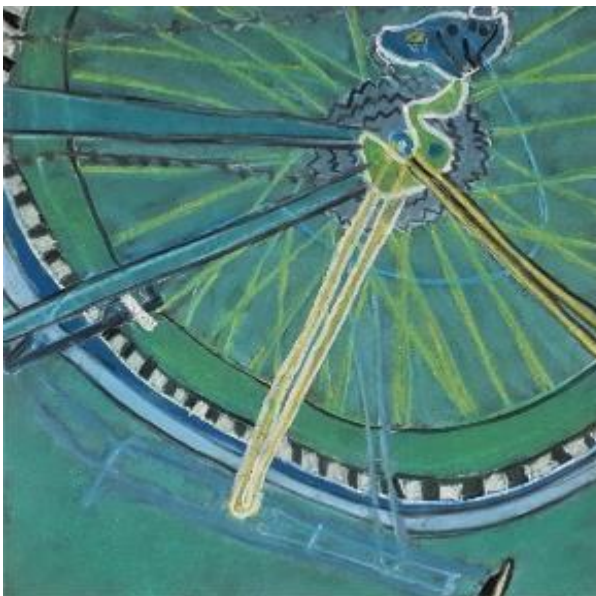
Priprave na koncert so bile kar zahtevne, vadili smo nekaj ur tedensko posamezno ter s celotno godalno skupino. Sama sem igrala violino. Učiteljica, ki je bila vodja koncerta, si je prizadevala, da bi vsi iz skupine lahko sodelovali, saj je vsem praznični koncert in skupni nastop pred povabljeno publiko veliko pomenil. Po zadnji generalki istega dne, v soboto, 17. 12. 2022, smo iz glasbene šole ponosno

Nike Lin, 7. b

Jutta Grasselli, 7. b

Luka Amand, 7. b

prikorakali skozi praznično okrašeno Ljubljano, do Križank. Popeljali so nas v prelepo Viteško dvorano, ki je sijala v siju prazničnih luči. Pred nastopom sem imela močno tremo, čeprav sem se ga zelo veselila.

Koncert se je pričel ob 18. uri.

Napovedovalka je pozdravile publiko in nastopajoče, nato se je koncert pričel z našo prvo točko. Igrali smo Anino polko, ki jo je napisal Johann Strauss II, nato še Pizzicuto polko, ki sta jo napisala Josef Strauss in Johann Strauss mlajši. Sledile so še posamezne točke solistov. Ob koncu smo poželi bučen aplavz publike in ostalih nastopajočih.

V tako akustični dvorani še nisem nastopala, slišati je bilo res lep zvok, čisto drugačen od tistega v mali dvorani naše glasbene šole. Po koncertu so nas pričakali starši in prijatelji ter nam čestitali za res lep nastop. Skupaj smo se nato sprehodili še po okrašeni stari Ljubljani, kjer smo uživali ob zvokih božičnih pesmi še naprej. Imeli smo prijeten večer, ki se mi je vtisnil v spomin.

Nina Ana Žibert, 7. b

Inda Okanović, 8. a

Nekega poletnega dne sem se s tremi prijateljicami odpravila v sobo pobega. Sama nisem vedela, v katero sobo gremo, saj mi tega niso povedali. Ko so nas zaposleni odpeljali v sobo, so nam razložili vsa pravila, nato pa odšli iz sobe.

Imele smo eno uro časa. V prvi sobi je bil majhen ekran, na katerem si lahko vprašal za namig. Skozi prvo sobo smo prišle hitro. V drugi sobi smo pa porabile več kot dvajset minut. Prišle smo v dolg, temačen hodnik. Na stenah so bile izobešene slike in na koncu hodnika ogledalo, pod njim pa majhen predal. Ko smo reševale uganko, smo kar naenkrat zaslišale glasen ropot, ki je prihajal iz druge sobe. Hitro smo rešile uganko in odprla so se vrata druge sobe. Bila je dnevna soba, v kateri smo morale vpisati letnice rojstva prejšnjih lastnikov hiše. Po vpisu letnic so se luči ugasnile in zaslišale smo petje deklice. Na žalost je bilo do konca še malo časa, zato smo morale pohiteti. Na začetku si ni nobena upala v naslednjo sobo, ampak na koncu smo le odšle. Bila je otroška soba, ki ni bila v dobrem stanju.

Ko smo vstopile, se je kar naenkrat otroška zibelka začela tresti. Zvok tresenja je bil zelo glasen, vse smo se ustrašile. Po sobi smo morale poiskati številke, ki so bile geslo za ključavnico. Jaz sem še nekaj časa ostala v sobi, medtem ko so one odšle nazaj v hodnik. Na hodniku so se nato ozrle v ogledalo in v ogledalu se je prikazala lutka, ki jih je še enkrat prestrašila. Ker nam je zmanjkalo časa, smo morale zapustiti sobo.

Vseeno smo se zabavale in nato odšle domov.

Lana Doles, 7. b

Taisiya Ivasechko, 7. b

SPREJEM PRVOŠOLCEV V ŠOLSKO SKUPNOST

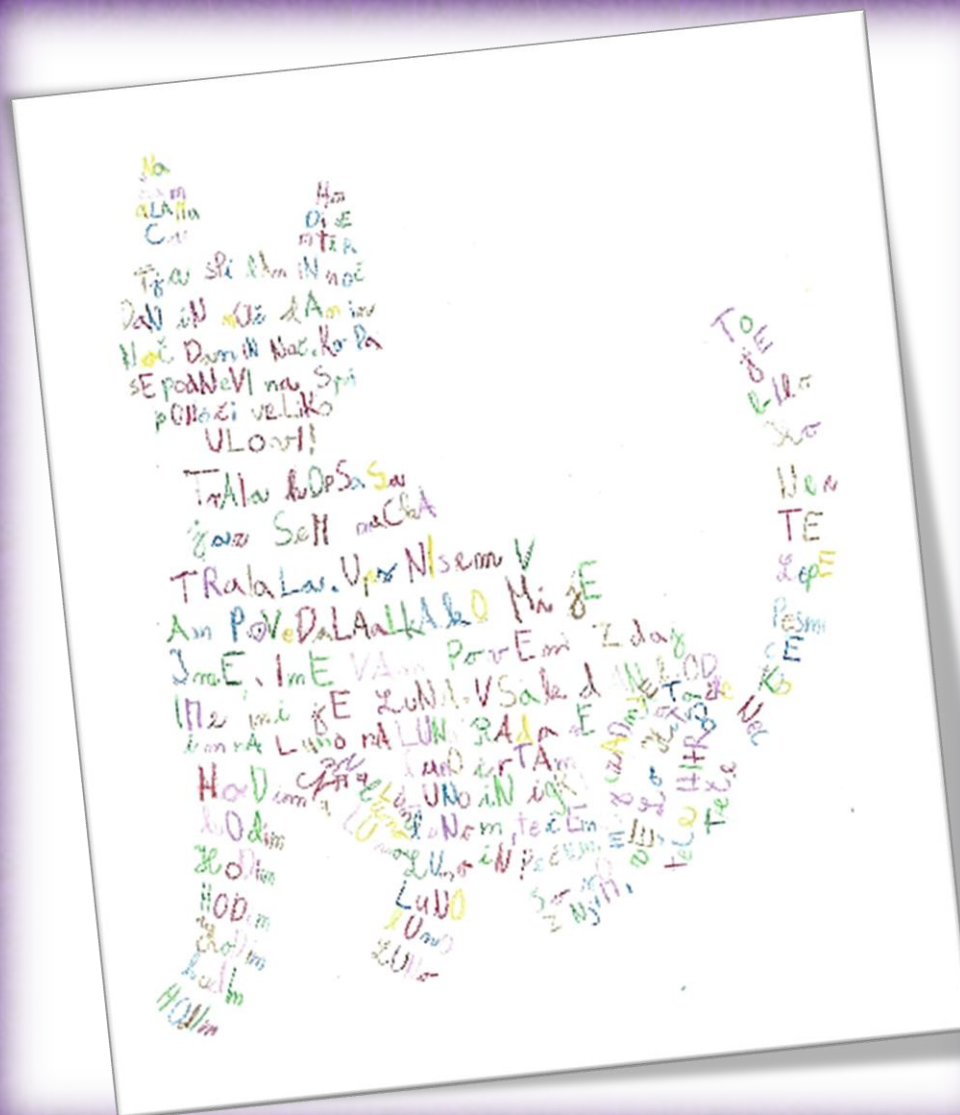
V začetku šolskega leta je bil organiziran sprejem prvošolcev v šolsko skupnost. Začelo se je v šoli, ko so me sošolke začele prepričevati, naj sodelujem, saj so za nastop potrebovale moško osebo. Najprej sem bil nejevoljen, potem pa sem se vdal. Imel sem teden dni časa, da se naučim besedilo. Potem pa je na srečo zbolela učiteljica in prireditev je bila zamaknjena. Bil sem vesel, saj besedila še vedno nisem znal.

Ko je končno prišel četrtek, sva s sošolko imela nastop. Po generalki sva se skrila. Prvošolci so prišli v učilnico in sva jih s sošolko presenetila in jih podučila o šolski skupnosti. Za nama je nastopil še pevski zbor z glasbeno spremljavo. Sledili so kviz in pozdravi. S tem se je prireditev končala.

Tisti dan sem bil ponosen sam nase, saj sem vedel, da sem razveselil prvošolce.

Matic Sterle, 7. b

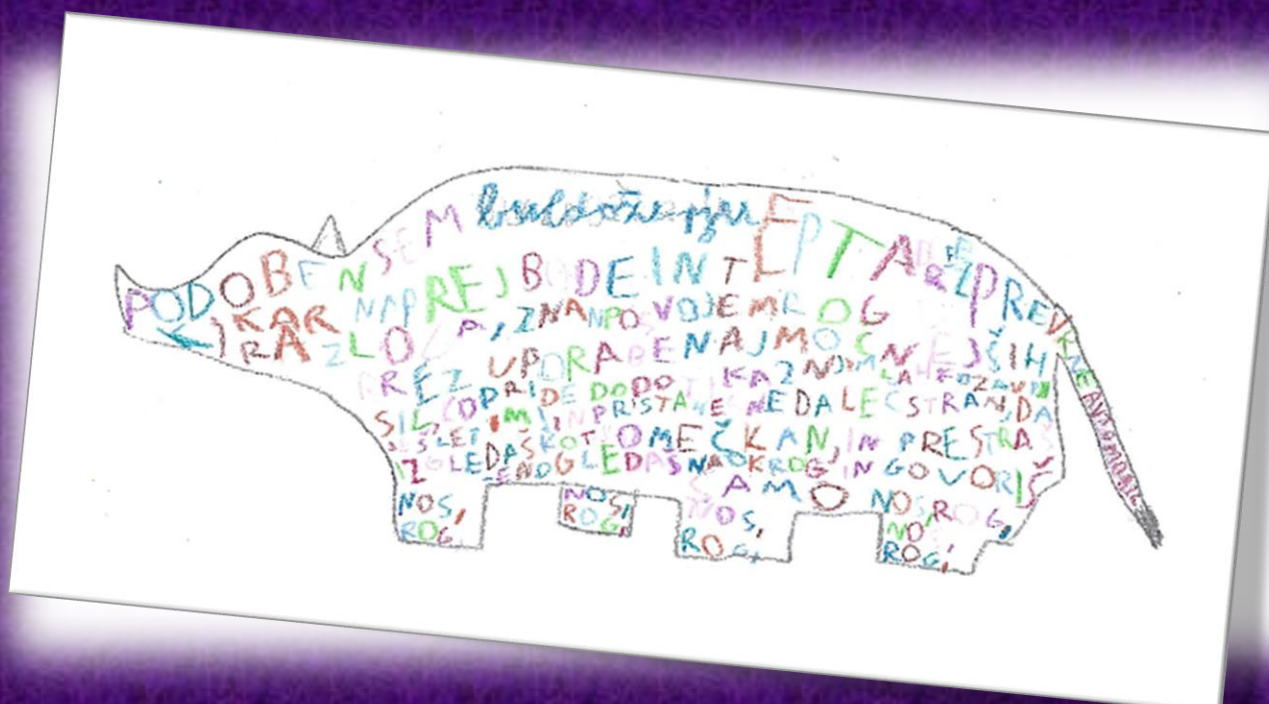

Maruša Bizjak, 5. a

(mentorica Laura Belak)

PEVEC PRIPOVEDUJE

Po motivih Turjaške Rozamunde Franceta Prešerna

Ko sem hodil po svetu, sem veliko pel in hodil po veliko gradovih. A ta mi je še posebej ostal v spominu. Potoval sem po Turjaku in prišel do Turjaškega gradu. Potrkal sem na vrata in ko so mi odprli, sem povedal, da sem pevec in bi rad nekaj dni ostal pri njih in pel. Spustili so me notri. Eden od stražarjev me je prosil, naj grem na dvorišče, ker si njihova princesa Rozamunda izbira ženina. Odpravil sem se in nekaj časa mi je vzelo, saj sem se v gradu skoraj izgubil. Ko sem prišel na dvorišče, sem zagledal velik hrast pod katerim je sedel veliko mož, kralj ter prelepa Rozamunda. Opazil sem, kako je obračala oči v vojaka, ki je izgledal močan in pogumen.

Črna Porekar Žarki, 8. a

Začel sem prepevati, saj mi je tako naročil eden od vojakov, ki je stal pri vhodu na dvorišče. Nekaj mož je vame obrnilo glave, a Rozamunda se ni niti ganila in si ogledovala prelepega moža. Mislim, da mu je bilo ime Ojstrovrhar. Kar naenkrat je do mene stopila lepo oblečena gospa in me vljudno pozdravila. Pridružila se nama je še Rozamunda. Gospa, ki je do mene prišla prva, je rekla: "Povej, pevec, ki že tako dolgo potuješ po svetu, ali ni naša Rozamunda najlepša od vseh?" Malce sem razmislil in rekel: "Rozamunda je res zelo lepa, mislim, da sem videl še lepšo. Tam iz Bosne po imenu Lejla. Tako lepe črne lase in oči ima ter tako lepa bela lica." Mislim, da sem s to izjavo rahlo razjezil Rozamundo in gospo, saj je Rozamunda svojemu ženinu ukazala, naj gre v Bosno in ji pripelje Lejlo, da vidi, če je res lepša od nje.

Mene so napodili iz gradu zaradi mojega mnenja. Čez nekaj tednov sem slišal, da se je Ojstrovrhar zaljubil v Lejlo in se z njo poročil. Očitno je Rozamundo to močno prizadelo, saj se je odpravila v samostan in postala nuna.

Neža Kolšek Cerar, 8. c

(mentorica Andreja Popović)

Zarja Ftičar, 6. c

POVODNI MOŽ – NADALJEVANJE

Povodni mož je zgrabil Urško in jo potegnil v deroče valove. Urška se mu je upirala na vso silo, a zaman. Priplavala sta na dno reke. Povodni mož jo je močno prijel in jo povlekel v temen rečni rov. Postalo jo je na smrt strah. Rov je bil temen in ozek. Prikazala se je sončno rumeno obarvana svetloba, ki je bila tako močna, da Urška ni mogla gledati. Kmalu se je navadila in odprla oči ter pogledala okoli sebe. Obdajal jo je zelen raj ob prečudovitem potoku z bistro vodo. Urška ni vedela, kam jo je pripeljal povodni mož. Prijel jo je za roko in ji razkazal svoj dom.

Živel je v majhni hiški na robu jase. Hišo so obdajale prečudovite cvetlice. Urška se je pomirila in se zamislila, zakaj bi jo povodni mož pripeljal sem. Zbrala je pogum in ga previdno vprašala. Odgovoril ji je, da mu je pri srcu in da še nikoli ni videl tako lepega dekleta. Minevali so dnevi, meseci in leta. Urška je srečno živela s povodnim možem, a se je želela vrniti domov k svoji družini. Povodni mož je imel brata, v katerega se je Urška zaljubila. Dolgo je skrivala ljubezen do njega. Minilo je leto in pol, ko je Urško povodni mož želel zaročiti. Priznala mu je, da ljubi njegovega brata in ne njega. To ga je tako prizadelo, da o njem ni bilo ne duha ne sluha dve leti. Urška je srečno živela z njegovim bratom, s katerim se je tudi poročila. Ko se je povodni mož vrnil, je izgledal popolnoma drugače. Bil je jezen na svojega brata, ki mu je ukradel Urško.

Nekega dne sta povodni mož in njegov brat izginila in se nista več vrnila. Urška je bila obupana, a se ni predala. Več let je iskala pot domov in spoznala je potapljača Henrija, ki se je potapljal v reki. Pomagal ji je najti pot domov. Urške je bila družina zelo vesela, za povodnega moža in njegovega brata pa ni nihče več slišal.

Sara Kranjc, 8. a

Artem Grom, 8. a

POVODNI MOŽ IN URŠKA

Urška je držala povodnega moža in se z njim potopila na dno Ljubljanice. Presenečena je bila, a še vedno polna pričakovanja, kam jo bo popeljal njej lepi soplesalec. Ustavila sta se pred velikimi vrati. Povodni mož jih je odprl in vstopila sta v temno, hladno sobo, v kateri je bila popolna tišina. V sobi je bilo vse urejeno in Urška je takoj spoznala, da pred njo v njej ni bilo še nikogar. Sedla sta na posteljo in Urška je v temi še komaj videla obris obraza povodnega moža. Minevali so dnevi, povodni mož pa je le redko spregovoril. Na Urškina vprašanja sploh ni odgovarjal in na njegovem obrazu ni nikoli videla nasmeha.

Dnevi so bili vse daljši in meja med dnevom in nočjo je počasi izginjala. Urška je bila vse bolj nesrečna. Prijatelj je ni imela, sonca že dolgo ni videla in vse, kar je nekoč prezirala, je začela pogrešati. Svoji mami je napisala pismo in ji povedala, da si zelo želi nazaj domov. Pojasnila ji je, da jo neizmerno pogreša in da si želi spet videti svoje sorodnike in prijatelje. Priznala je, da je bila preveč prevzetna. Prosila jo je, naj ne pozabi nanjo in jo, če le lahko, reši iz strašnih vodnih globin. Pismo je poljubila in z rečnim tokom odposlala materi. Ujel ga je ribič, ki je na rečni brežini lovil ribe. Takoj ga je predal Urškini materi. Ko ga je prebrala, je zajokala. Tekla je k reki, se sklonila nad njo in prosila povodnega moža, da ji vrne ljubljeno hčerko. Njene solze so tonile v reko in povodni mož jih je opazil. Ker ni vedel, kaj je to, je prišel po Urško, jo zgrabil za roko in z njo priplaval na rečno površje. Ko je mati zagledala Urško, jo je močno objela in potegnila na breg.

Povodni mož je nemo opazoval njuno srečanje in spoznal, kar je pred njim spoznala že Urška: da ima rada svoj dom, starše in prijatelje in si želi živeti z njimi. Potopil se je v svoj strašni dom in nikoli več ga niso videli.

Sofia Žižmund, 8. c

Sara Katarina Pižem, 8. a

POVODNI
MOŽ^V Nadaljevanje
S3PU

Prejdeni bomo es to,
morda prebrati
povodnega moža, da
boš vedel, za kaj. gm

Avtor: Bruno Šparovec Klofutar, 8. a

Po motivih Dramila Valentina Vodnika

UČITL'CA

Učen`c, tvoja učitl`ca je prava
in pridnim nje miza najprava.

Vaje dodatne,
dobre ocene,
berila in filmi
tebe rede.

Za uk si pametne glave
pa čedne in prijazne postave.

Išče te sreča,
um ti je dan,
poslušal jo boš,
ak` nisi zaspan.

Lej, učitl`ca vse ti pomaga,
iz glave ji prejemat ne mudi!

Lenega čaka
slaba ocena,
mal znanja,
ponovitev razreda.

Patrik Intihar, 8. c

(mentorica Andreja Popović)

Po motivih Bobov Ivana Cankarja

TO JE BIL NJEGOV DOM

Bilo je decembra. Mesto je bilo pobeljeno s snegom. Z ulic se je videlo žareče luči na jelkah in druge lesketajoče se okraske v stanovanjih mestnih hiš. Le eno stanovanje ni bilo prav nič osvetljeno in bleščeče, izgledalo je, kot da za njegove stanovalce ni prazničen čas. Čez okno je bila tanka, prosojna in že od sonca uničena zavesa. Na vsake toliko časa se je kdo tiho sprehodil mimo. To je bilo stanovanje tričlanske družine. V njej so bili mama in oče, ki že od mladosti garata. Oba sta že pri 17. letu začela delati v težki tovarni, kjer sta se tudi spoznala. To tovarno so že čez desetletje zaprli in ostala sta še brez tiste uboge plače, ki sta jo dobivala tam. Mama je bila že sicer bolj uboga, saj ni imela telesa za težaško delo. Kljub bolečinam v sklepih in drugod se je zaposlila kot dekla pri nekih premožnejših. Oče pa je bil malo močnejši in je dobil delo v drugi tovarni. Še zmeraj pa sta imela komaj kaj denarja. Čez nekaj let sta dobila sina, majhnega, ljubkega dečka – ta jima je razveselil vsakdan, čeprav sta se z vsakim jutrom spraševala, kako ga bosta nahranila.

Kljub ne najbolj bogati hrani je sin hitro rasel in kmalu dopolnil osem let. Včasih ga je mati poslala na tržnico, da mu je zaradi velikih in sijočih oči kakšna gospa dala četrto hlebca ali pomarančo. Morda se sploh ni zavedal njihovega temnega in majhnega stanovanja, pa tega, da so imeli komaj kaj za pod zob. On je namreč užival ob igranju z drugimi dečki na cestah in ulicah ter v ljubezni njegovih staršev. A prav tega leta je občutil drugačnost njegovega življenja.

Prišel je 24. december, prav poseben večer za vse. Pa kljub temu da si zaradi revščine ne bi mislil, da bo za njih ta dan poseben, je bil. V navadi so imeli, da gre sin k mamini sestri na večerjo in se naslednje jutro vrne. Domov je zmeraj prinesel kaj hrane, tako da sta od praznikov nekaj imela tudi starša.

Popoldne se na ulico pripelje sijoč črn avto – v njem je mamina sestra. Deček je že od skromnega kosila pričakoval njen prihod. Ko jo je zagledal, je kot zmeraj navdušeno zavpil: »Mama, oče, tetka je prišla pome!« Mama ga je objela in rekla: »O, dobro, kar steci dol. Zvečer pa se dobro najej, pa kaj nama prinesi!« Oče je sinu dal star robec in ga poljubil. Mama se je sestri, ki je v gosposkem krznenem plašču stala pred hišo nasmehnila in pokazala na sina, ki je pritekel ven.

»Tetka« ga je potrepjala po kuštravi glavi in odpeljala sta se v njeno gosposko hišo. Deček se je vedno mirno sprehodil v notranjost »tetkine« hiše, saj ni hotel pokazati, kako zelo je navdušen. Ko je zvečer »tetki« in njenemu možu pomagal pripraviti mizo, je opazil, da so še trije krožniki več kot običajno. Zato je rekel: »Kdo pa še pride?« »Tetka« mu je odgovorila z: »O, saj res, pridejo še naši daljni sorodniki, tvoj daljni bratranec bo tu in se bosta lahko igrala.«

Ko je v kuhinji odbila velika stenska ura sedem zvečer, so prišli še drugi gosti. Njihov sin je bil čisto nasprotje revnega dečka, v hišo je pridivjal, kot da je njegov dom. V roki je držal majhen avtomobilček in kričal. Odrasli so sedli za mizo, nazdravili in začeli klepetati. Revni deček je v šoku od videnega sedel na pručki in gledal bratranca, kako se igra z avtomobilčkom. Pa pride bratranec k njemu in reče: »A ti nimaš igrače?« Deček pa reče: »Ne, nimam.« Bratranec se nasmehne: »Jaz dobim vsak božič novo igračo, doma jih imam polno.« Deček pa odvrne: »Jaz se doma igram s praznimi lončki, žogo pa zmeraj prinese kdo od drugih fantov in se potem igramo.« Njegov bratranec tega ni razumel, skomignil je, nato pa opazil njegove strgane hlače: »Hej, saj izgledaš kot klošar s temi hlačami, tvoji lasje so pa kuštravi, kot da ne veš, kaj je glavnik. Jaz imam pa nove hlače.« Deček je bil ob tem žalosten. Ko so sedli, da bodo jedli, ni bil navdušen kot običajno, začel je razmišljati o tem, kako so lahko drugi tako urejeni in gosposki, zakaj on nima svojih avtomobilčkov kot njegov bratranec. Zavil je še kolač in bel kruh za starše. Pri tem ga je opazil bratranec, ki je sicer ravno odhajal: »Kaj pa delaš? Pojej to, kam boš pa to nesel?« Deček je s solzami v očeh rekel: »Domov, za starše je.« Stekel je v posteljo in si želel v svoje skromno stanovanje, kjer ni vse gosposko in sijoče.

Zjutraj ga je zbudila »tetka«. Ko je vstal, je bil spet zgrožen, kako izstopa v tej hiši. Stekel je ven, kakor da je hiša pošast, ki se mu posmehuje. S hrano v robcu je pri avtu počakal na »tetko«, da sta se odpeljala. Ko je prišel domov, je »tetki« rekel: »Adijo, hvala za večerjo,« in stekel v svoj dom. Na mizo je položil hrano. Spet se je počutil normalnega in ni vedel, zakaj, najbrž, ker je tega življenja vajen. Mama in oče sta ga bila vesela. Deček pa pomirjen, a hkrati še vedno začuden. A to je bil njegov dom, njegova starša in njegovo življenje.

Katarina Ravnik, 4. a

[illegible][illegible]

PO SLOVESU

Po motivih Po slovesu Frana Levstika

Skozi zaveses na oknu tvoje sobe pokukajo topli sončni žarki, ki te nežno požgečkajo po obrazu. Zaslišiš se žvrgolenje ptic in glas sosedes, ki z balkona kriči na moža, ker je pozabil svoje ključ. Napočil je nov dan, dan, poln dogodivščin in preizkušenj. Močno se pretegneš, pomaneš oči in se vprašaš, zakaj ti je treba ponovno vstati. Odgrneš zaveses in sončna svetloba, ki oživilja naravo, ti zaslepi pogled. Še enkrat se pretegneš in odpreš omaro z oblačili. Kot vsako jutro ugotoviš, da nimaš nič obleči, zato nase navlečeš najljubšo trenirko in majico, ki stoji na vrhu kupa in si jo oblekel že najmanj dvestokrat. Odpraviš se do kuhinje, da bi si pripravil zajtrk ... Za kuhinjsko mizo te pričakata resna in nekoliko objokana starša. Vse se ti zdi čudno. Ko že desetič zapored vprašaš, kaj je narobe, ti oče pokaže na stol zraven sebe. Sedeš in malo se ti že svita, kaj bi lahko bilo, vendar svojim občutkom ne zaupaš najbolj. Še enkrat, zdaj z nekoliko jeznim glasom, vprašaš, kaj za boga je narobe. Mama že odpre usta, da bi ti odgovorila, pa se ji ulijejo grenke, slane solze. Nato se je opogumi oče. Besedno zvezo, ki je sledila, bi najraje zagrabil, jo vrgel na tla in jo pohodil, tako močno kot pajka, ki biva v tvoji sobi, vendar nimaš moči. Naenkrat lepo sončno jutro postane mračno, sivo in težko. Sonce, ki je žarelo kot zlati čevlji v trgovinski izloži, pokrije temen oblak, ptički, ki so žvrgoleli jutranjo pesem, naenkrat utihnejo in v tvojih mislih odmeva: »Umrli so.« Trudiš se zadržati solze in se delati močnega. Ne uspeva ti najbolje. Močno te je prizadelo. Naenkrat iz tvojih oči steče prva solza, ki ji sledi druga, tretja ... Da pred starši ne bi kazal svoje žalosti, stečeš do svoje sobe in zaloputneš vrata. Vržeš se na posteljo in čez glavo si povezneš odejo. Nočeš, da bi te kdo videl jokati. Nočeš, da bi te kdo videl nemočnega.

Smrť. Smrt je beseda, je tema, o kateri ne upa govoriti nihče. Kot bi rekli tisti bolj »izobraženi«, smrt je tabu. Je dogodek, na katerega te ne more pripraviti niti psiholog niti najboljša knjiga o sprejemanju dogodkov in čustev okoli sebe. Smrt je izguba. Smrt je bolečina. Žalost, jok in kriki nemoči, to so občutki, ki zaznamujejo življenje ljudi ob smrti bližnjega.

Ko sem izgubila svojo prvo zlato ribico, se mi je podrl svet. Ni bilo več tiste živalce, ki je gor in dol plavala po akvariju, ni bilo več tistega buljenja vanjo in opozoril: »Tjaša, si že nahranila Pavlo?« Tudi v trgovini ni bilo nobene dovolj dobre, da bi jo nadomestila. Nekaj let kasneje mi je umrl prvi pradedek in takoj za njim še drugi. Takrat nisem občutila take žalosti, verjetno zato, ker sem bila še premajhna ali pa nisem bila toliko čustveno navezana nanjo, spomnim pa se, da mi je bilo izjemno neprijetno. Domači so jokali in prelivali solze. K nam domov je hodilo polno neznancev in vsi so mi dajali roko ter govorili: »Moje sožalje.«

Starše so trepljali po hrbtu in vsak drugi stavek je bil: »Saj bo vse v redu. Vsakomur se enkrat izteče.« Kaj naj rečem, ljudje smo pač »hlodi« v izkazovanju sočutja in podpore. Pa saj po neki strani razumem, vsem je neprijetno gledati objokane ljudi in v trenutku nam ne pade na pamet nič boljšega, vseeno pa bi bilo bolje, če bi rekli: »Tukaj smo za vas. Vemo, kako vas je prizadelo in kako nenadno se je zgodilo. Sočustvujemo z vami in smo vam v oporo.« Nekaj dni kasneje, ko so zvonovi v cerkvi tako zvonili, da so mi skoraj bobenčki popokali, se je na pokopališču zbralo polno ljudi. Vsi so bili oblečeni v črna oblačila, prinašali so sveče in denar. Meni do solz ni bilo, se mi je pa ob pogledu na vse ženske, pod očmi umazane od maskare, in vse moške, ki so jih trepljali po ramenih, porajalo polno vprašanj. Zakaj so vsi oblečeni v črno? Zakaj prinašajo denar, saj je ata že mrtev in ga ne potrebuje več? Zakaj ga bodo pokopali v zemljo, ne gre on v nebo k angelčkom? Ta vprašanja se mi zdijo zdaj izjemno bedasta. Moj odgovor nanje je: »To je navada. To je tradicija.«

Ko zdajle sedim na fotelju v dnevni sobi moje prababice in mi razlaga vse prigode in doživetja, ki sta jih doživela s pradedkom, na vse skupaj gledam drugače. Sprašujem se, kako bi doživljala ta dogodek, če bi takrat umrla babica, dedek ali pa celo mami oziroma kako se počutijo ljudje, ki se jim to zgodi. Kakšne občutke doživljajo zdravniki, ki razglasijo čas smrti in sorodnikom povedo za izgubo?

V življenju je veliko neprijetnih trenutkov, ki nas včasih še kako pretresejo in zaznamujejo naše življenje. Zavedati se moramo, da smrt pač pride. Nihče ni večen. Še celo pralni stroj, ki ga dobiš kot vselitveno darilo, se enkrat pač pokvari. A kljub temu da ljudi, živali ali stvari ni več, spomini, ki smo jih skupaj z njimi ustvarili, ostanejo. Vedno bodo tam na levi strani. Ker nikoli ne misliš, da je zadnjič zadnjič. Misliš, da jih bo še več. Misliš, da bo večno. Vendar ne bo.

Tjaša Šegula, 9. b

(mentorica Bojana Mlinar Podobnik)

Julija Mesec 8. b

MARTINOVA POT DOMOV

»Srečno hodi!« pravi cesar, minister Gregor pa nič.

Krpan zajaha kobilico, skrbno spravi mošnjo denarja in dovoljenje za tovorjenje angleške soli in odjaha po deželni cesti. Cesarjeva hči mu milo maha skozi okno, cesarica pa užaljeno gleda stran. Krpan se za nobeno ne zmeni. Spodbode kobilico in odjezdi na pot.

Potuje že tri dni in noči. Krpan je krepak človek, ampak utrujenost ga je premagala.

»Samo še malo,« si reče Krpan, »že vidim krčmo!«

Prijaha do krčme in vstopi. V notranjosti naleti na nemir, saj se vsi pogovarjajo o dogodku na Dunaju. Ne morejo verjeti, da je Slovenec premagal krutega Brdavsa in rešil Dunaj. Sprašujejo tudi Krpana, ali je slišal, kaj se je zgodilo v cesarskem mestu. Krpan odgovori:

»Kaj ne bi slišal? Sam sem ga pokončal!«

Vso krčmo preplavi smeh, kaj smeh, krohot!

»Ja, jaz sem se pa oženil s cesarjevo hčerjo!« je odvrnil krčmar.

»Mi ne verjamete? Imam dokaz!« Iz usnjene torbe potegne cesarjevo pismo in ga izroči krčmarju. Ta glasno prebere cesarjeve besede. Vsi osuplo gledajo Krpana.

»Se čudite, da je navaden kmet premagal Brdavsa, kajne? ... Pa še Slovenec!«

Z občudovanjem se zdaj zagledajo v rojaka. Krčmar prinese vino in jedačo na mizo za vse prisotne. Krpan pa se ponosno odpravi k počitku.

Naslednji dan pa s kobilico odtopotata naprej na Vrh k Sveti Trojici.

Eva Pogačnik, 7. b

(mentorica Bojana Mlinar Podobnik)

Elin Dolinar, 6. c

PESNIKI 9. B za eno uro

Z njimi pesnila: Bojana Mlinar Podobnik

HAIKU o letnih časih

Ko listje pada,
zabava se začne.
Prišla je jesen.

Zoja Kupljen

Poletje pride.
Konec pouka bo že.
Lahko bom ležal.

Natan Jurca

Megleno je, saj
sonce se skrilo je za
temne oblake.

Natan Jurca

Megleno nebo
zakrilo veselje bo.
Zbogom, ti zvezda!

Neža Penič

Sonce bo prišlo,
za vogalom kukalo.
Jutri ga ne bo!

Hana Vučko

Megleno jutro
med gorami belimi
te noro hladi.

Anastasija Doknić

Megleno srce
ne vidi za obzorje.
Razočaranje.

Domen Černič

Toplo življenje.
Veselo je poleti,
ko ptički pojo.

Kim Klopčič

Megleno steklo.
Nanj se riše rožica,
rožica lepa.

Kim Klopčič

Siješ in skriješ.
Ljubo sanjaš, ko misliš
na travnik cvetoč.

Tjaša Šegula

Lepo poletje
me greje do večera,
zjutraj spet začne.

Filip Belovič

Zima je zelo
mrzla in bela hudo
kakor led doma.

Svit Vidic

Sonce si našel
za vogalom pred domom.
Jutri bo nov dan.

Svit Vidic

Sonce zasije,
kadar poletje pride.
Lepo je pri nas.

Eva König

Megleno jutro.
V mestu vsi še spijo.
Vsi, razen mene.

Tim Puhek

Poletje je čas,
ko pojem na ves glas ...
a ne kar ves čas.

Tim Puhek

Megleno jutro
skriva sonce žareče.
Zjasnilo se bo!

Rok Dolinar

Megleno je zdaj.
Je spet sonce zaspalo?
Ob dveh bo prišlo!

Filip Podobnik

Sonce zahaja,
za vogalom zastaja.
Jutri se vrne.

Filip Podobnik

Lepi oblaki
so naši znaki za zdaj,
dokler so taki.

Filip Belovič

Pomlad prihaja
in cvetlice cvetijo.
Ptički žgolijo.

Lora Cajnko Caf

HAIKU o mobilnem telefonu

Dragi telefon,
zadrži zgodovino –
zjutraj se vid'va.

Filip Belovič

Telefon zvoni
na vsake minute tri.
Zakaj mi zvoni?

Tim Puhek

Lep je moj mobi,
ko prižgan je v šoli.
Krajša mi ure.

Filip Podobnik

HAIKU o poklicu

Astronavt bom jaz.
Po vesolju bom letel.
Na Marsu živel!

Filip Podobnik

Jaz vozim kolo.
Ja, od kdaj je tam drevo?
Zaletel sem se.

Filip Podobnik

ČINKVINE

šola
stroga zahtevna
ocenjuje uči povezuje
šola zagotovo ni šala
civilizacija

Zoja Kupljen

morje
lepo mirno
valovi miruje osrečuje
morje je divje
milina

Lora Cajnko Caf

življenje
polno posebno
uči trpinči ljubi
življenje je eno samo
čudež

Tim Puhek

morje
mokro modro
valuje pretaka utaplja
morje je del sveta
modrina

Tim Puhek

življenje
kratko lepo
pride je gre
življenje je potrebno
mi

Eva König

morje
divje neumorno
čuti diha miruje
morje je večno
neskončnost

Eva König

življenje
mračno veselo
živi trpi teče
življenje je polno trenutkov
preizkušnja

Tjaša Šegula

morje
glasno modro
divja šumlja skaklja
morje skriva bisere
neskončnost

Kim Klopčič

morje
hitro nevarno
premika vodi lomi
morje polno groze
smrt

Neža Penič

šola
dolgočasna predolga
uči ocenjuje odloča
šola informacije ti da
enciklopedija

Natan Jurca

CINQUAINS IN ENGLISH UND DEUTCH ...

music
beautiful emotioanal
sings tells plays
music is full of love and
happiness
beauty

Zoja Kupljen

adventure
fun unpredictable
feels blows gives
adventure is always different
excitement

Lora Cajnko Caf

music
relaxing loud
grooves calms refreshes
it's part of our lives
friend

Filip Podobnik

adventure
exciting interesting
trips traps relaxes
it's full of adrenaline
happening

Rok Dolinar

music
colourful versatile
sings comforts expresses
music is very relaxing
chill

Tim Puhek

Liebe
ewig schön
gibt nimmt will
Liebe ist wichtig
Einzigartigkeit

Eva König

music
chill powerful
tells hits matters
music is full of secrets
lyrics

Svit Vidic

adventure
free and fun
amazing relaxing interesting
that is why you explore
excitement

Filip Belovič

music
beautiful calm
dancing playing singing
music's always here for you
story

Tjaša Šegula

love
beautiful secret
flirting giving bonding
love is full of good but also bad
moments
infinity

Kim Klopčič

music
loud playful
sounds preforms fades
music is really magical
fun

Domen Černič

love
beautiful painful
hugging kissing crying
love is sometimes depressing
weakness

Anastasija Doknić

adventure
interesting dangerous
walking learning seeing
adventure is very exciting
travel

Petro Rieznik

music
happy sad
sings plays tells
music is everything you want
storyteller

Natan Jurca

Zadnji grižljaj

Včasih filmi poleg same zgodbe, likov ali glasbe pustijo tudi nepozabne, kultne citate. Ker se v šoli učimo angleško, angleške citate pustimo v originalu.

"A si ti tud' not'r padu?" Ne joči, Peter, 1964

"May the Force be with you." Star Wars, 1977

"Roads? Where we're going, we don't need roads." Back to the Future, 1985

"There's no place like home." The Wizard of Oz, 1939

"I'm the king of the world!" Titanic, 1997

"I'll be back." The Terminator, 1984

"My precious." The Lord of the Rings: Two Towers, 2002

"Houston, we have a problem." Apollo 13, 1995

"E.T. phone home." E.T. the Extra-Terrestrial, 1982

"Just keep swimming." Finding Nemo, 2003

"Bond. James Bond." Dr. No, 1962

"Hasta la vista, baby." Terminator 2: Judgment Day, 1991

"That'll do, pig. That'll do." Babe, 1995

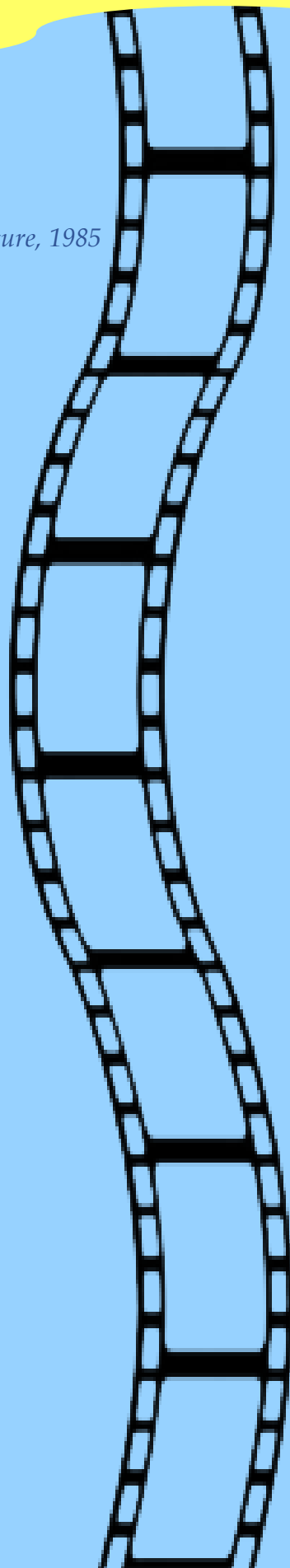
"It was beauty killed the beast." King Kong, 1933

"I have a bad feeling about this." Star Wars, 1977

"With great power comes great responsibility." Spider-Man, 2002

"You shall not pass!" Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring, 2002

"You know, I guess one person can make a difference."

Spider-Man, 2007

"Life moves pretty fast, you don't look around once in a while you might miss it." Ferris Bueller's Day Off, 1986

"Life is like a box of chocolates, you never know what you are going to get." Forrest Gump, 1994

"You either die a hero or you live long enough to see yourself become the villain." Dark Knight, 2008

"A strong man stands up for himself, a stronger man stands up for others." Barnyard, 2006

"Why didn't you quit, you knew I was trying to get rid of you. I stayed because every time you threw a brick at my head, it hurt, but it could never hurt more than it did every day of my life just being me." Kung Fu Panda, 2008

"The strongest choices require the strongest will." Avengers infinity war, 2018

"I hope you're pleased with yourselves. We could all have been killed — or worse, expelled. Now if you don't mind, I'm going to bed." Harry Potter and the Philosopher's stone, 1997

Sinja Modrej, 4. a

Lia Mei Butala, 5. c

iskrice

Stenski in spletni časopis učenk in učencev OŠ Prule Ljubljana

Glavna urednica: Brina Habjan (9. a); **novinarke:** Tjaša Bizjak, Brina Habjan, Nina Lavrič, Zala Pirc, Pia Vezjak (vse 9. a); **mentorica:** Andreja Popović; **likovna podoba in oblikovanje časopisa:** Suzana Zgonec; **naslovnica:** Taisiya Ivasechko, 7. b (mentorica Suzana Zgonec); **zadnja stran:** Maša Mlekuž, 9. c (mentorica Suzana Zgonec)

Likovni izdelki so nastali pri LUM, NUM, LS in na Likovni koloniji mladih (mentorica Suzana Zgonec).

